

БОРБА®

Катедралният храм "Св. Неделя" следъ бомбения комунистически терористиченъ атентатъ презъ 1925 г.

Възстановениятъ храмъ-паметникъ "Св. Неделя" днесъ

Преди 78 години, на 16 априлъ 1925 г., върни на терористичната и рүшителната си природа, българскитѣ комунисти, вдъхновени поржково отъ вождетѣ си Георги Димитровъ и Василь Коларовъ, извършиха чудовищенъ терористиченъ актъ, като взривиха Катедралния храмъ "Св. Неделя" съ желание подъ развалинитѣ му да намѣри смъртъта си тогавашниятъ български царь Борисъ III, който се е предполагало, че ще бжде въ храма по това време. Въместо него тамъ намериха смъртъта си стотици невинни граждани.

Днесъ тѣхнитѣ следовници сж първи подъ знамената на антитероризма. Това не имъ пречи да издигатъ паметници и съ имената на вдъхновителитѣ си да назоваватъ градове, мѣстности и улици въ Родината ни.

Йезүитщина! Наглость! Кошмаръ!

BORBA ©

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
MAY, 2003

Никога не ще забравим!

Български медици, убити без съд от комунистите през септември-октомври 1944 г. (прегварителни ганни)

Трагичното за България развитие на Втората световна война през втората половина на 1944 г. доведе на власт на 9 септември 1944 г. комунистическата партия. Това стана възможно преди всичко поради предварителния заговор на западните демокрации и СССР.

Макар и съвсем малобройна, БКП можа свободно и без задръжки да разгърне масов терор в страната главно под закрилата на окупиралата ни през септември 1944 г. Червена армия.

Особено жестоки и безнаказани бяха безчинствата на развилнелите се комунисти през септември и октомври 1944 г. Такова отношение им бе изрично внушено от партийните ръководители.

Едва по-късно тази кървава вакханалия бе "узаконена" с противоконституционната и противонравствена Наредба-закон за народния съд (ДВ от 6 октомври 1944 г.). Тази Наредба-закон и последвалите масови злодеяния на т.нар. "народен съд" бяха одобрени и насърчени единодушно от окупационната власт у нас (Съюзната контролна комисия).

През кошмарните дни и нощи на септември и октомври 1944 г. загинаха мъченически, без съд и присъда, най-често и без никаква вина хиляди достойни и родолюбиви българи. Наред с "ликвидираните" за някакво лично отмъщение, с особено настървение и със садистична жестокост биваха избивани знаещите и можещите, представителите на националния ни духовен елит. Все още (почти 60 години оттогава!) не са уточнени имената и съдбите на тези страдалци за българщината.

Представеният списък е пръв опит в тази посока по отношение избитите тогава български медици.

Жертвите

БУКОВ, д-р Георги Хр. След жестоки изтезания е хвърлен полужив в шахтата "Св. Анна" в Перник. **ВАСИЛЕВ, Васко**, аптекар от Стражица. **ВЕЛКОВ, д-р Илия**, градски лекар на Видин, убит във Вълчешки дол след ослепяване – съсечен с брадви. **ВОДЕНИЧАРОВ, Никола**, аптекар от В. Търново. **д-р ГЕНОВ**, лекар от Харманли. **ГРИГОРОВ, д-р Никола**, лекар от Дупница. **ДИМОВ, д-р Иван**, лекар от В. Търново. **ДУШКОВ, д-р Христо Г.**, лекар от Русе. **ЗЛАТАРЕВ, д-р Атанас**, лекар от Русе. **ЙЕРЕМИЕВ, д-р Йеремия**, зъболекар от Брацигово. **КАРАИВАНОВ, д-р Стефан**, лекар от Велико Търново. **КЪОСЕВ, д-р Георги**, лекар от Карлово. **д-р МИРОВЕНСКИ**, лекар от Свиленград. **НАЙДЕНОВ, д-р Стефан**, лекар от Русе. **ПЕНЧЕВ, Андрей**, аптекар от Павликени. **ПЕРИБАСАНОВ, д-р Стойчо Д.**, лекар от с. Старосел, Пловдивско. **ПОРТАРСКИ, д-р Димитър Г.**, лекар от Княжево. **СТАМЕНОВ, д-р Петър**, лекар от Самоков. **СТЕФАНОВ, д-р Найден**, лекар от Ловеч. **СТОЙЧЕВ, д-р Стефан**, лекар от Търговище. **ТЕНЕВ, д-р Труфи Ат.**, лекар от Фердинанд (Монтана), трупът му е хвърлен в кладенец. **ТОДОРОВ, Манол Г.**, студент медик от Ломско, садистично убит в Дома на слепите в София. **ХАДЖИГЕНОВ, д-р Никола**, лекар хирург от Плевен. **ЦАНЕВ, д-р Георги**, лекар от Бяла черква. **ЧОКОЕВ, Цвятко Г.**, медицински фелдшер от с. Голям Ясеновец.

Обобщил данните

г-р Николай ПРЕДОВ, 67-и випуск на ВНВУ

Списъкът е непълен и редакцията на "Борба" призовава своите читатели да помогнат за допълването му, включително и за тук посочените лица. Също да пратят възможно най-подробни данни и за други жертви на комунистическата "революционна ярост": учители, духовници, военнослужещи, юристи, стопански дейци...

Никога не ще простим!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 52, брой 3

Книжка сто четиригесетъ и сегма

Май 2003

7. I. 2003 г. - 97 г. Д-ръ ИВАН
ДОЧЕВЪ

Съ Христосъ Воскресе
поздравявамъ всички мои
другари, приятели,
съидейници, борци за
християнски моралъ, истина,
справедливостъ, човѣшки
правдини и законностъ
Д-ръ Иванъ Дочевъ

Во истина воскресе,
Д-ръ Дочевъ!

Бждете здравъ и
дълголѣтенъ, заедно да
докаме деня, въ който надъ
Родината ни ще изгрѣе
слънцето на справедливостта
и законността.

ЦУС на БНФ, Инк.,
Представителство въ България

124 години отъ приемането на Търновската конституция

Въ резултат на Руско-турската война от 1877-1878 г. и на Берлинския договор от 1878 г. въ освободенитѣ следъ петвѣковно турско робство български земи бѣ премахнато чуждото господство, а съ него и публичноправното устройство, наложено отъ поробителя. Новосъздадената следвоенна обстановка въ освободенитѣ земи е създала възможностъ за изграждане на ново публичноправно устройство, отговарящо на новитѣ реалности, съобразено съ демократичнитѣ и либерални идеи, битувачи въ Европа по това време.

Мѣстнитѣ органи на власт и управление сж се реализирали отъ граждански съвети по окржзи и градове и старейшински съвети въ селскитѣ общини, избирани отъ мѣстнитѣ жители по принципа на всеобщото избирателно право. Такова право сж имали навършилитѣ 20 години за избиратели и 30 години за избираеми, отговарящи и на условието грамотностъ. Сждитѣ сж били изборни, а сждилищата – организирани върху общитѣ сждоустойствени правила (независимостъ, публичностъ и свобода на защита). Войската, мѣстната стража (полицията), училището и здравното дѣло – всичко е било организирано съгласно представитѣ за демократичностъ. Това устройство е продължило до приемане на основния законъ – конституцията.

По решение на Берлинския договор (Берлинския конгресъ – БК) новоосвободената българска държава трѣбвало да изработи свой основенъ законъ (Конституция), който да бжде фундаментътъ на цѣлото по-нататъшно законодателство, уреждащо публичната власт (законодателна, изпълнителна и сждебна), мѣстото на личността въ обществения животъ, правата и задълженията на гражданитѣ, тѣхната и на имуществото имъ неприкосновеностъ, на кореспонденцията имъ, на суверенитета имъ и други взаимоотношения, които характеризиратъ живота въ една държава. За целта въ Търново било свикано Учредително събрание, състоящо се отъ 229 народни представители. Заседанията на това учредително събрание се откриватъ на 10 февруари 1879 г. Следъ двумесечни търсения и дебати на 16 априль сжщата година събранието завършва своята работа и приетата отъ него Конституция бива подписана отъ всички народни представители и влиза въ сила подъ името Търновска конституция (ТК).

Приетата конституция по сжщество е и програменъ документъ за политическо и структурно преустройство на едно общество – на единъ народъ, поелъ въ собственитѣ си ржце следъ петстотинго-

дишно робство разпореждането съ публичноправното устройство на новообразуваната държава. Тя, Конституцията, е напредничава, защото е призвана върху разрушенията отъ Османската империя да изгради свѣтска, национална по духъ и социална по съдържание държава, следвайки принципитѣ на икономическия либерализъмъ. Обявявайки частната собственостъ за неприкосновена (чл. 67). Съ тази конституционна разпоредба тя създава предпоставки за бързъ икономически растежъ, но сжщевременно (чл. 62 и 63) запазвайки националния суверенитетъ, установява редица ограничения за чужди граждани, което гарантира невъзможността за тѣхъ да монополизиратъ крехката още неукрепнала българска икономика.

Съ приетия принципъ за раздѣлението на властитѣ – законодателна, изпълнителна и сждебна, законодателитѣ сж утвърдили държавно-политическото устройство на страната и предохранили злоупотребитѣ на една отъ тѣхъ, поставяйки ги въ положение на функционална взаимозависимостъ. Безспорни достойнства на ТК сж онези разпоредби, които се отнасятъ до законитѣ и тѣхното безусловно изпълнение. “Българското Княжество се управлява точно споредъ законитѣ, които се издаватъ и обнародватъ по начинъ, който е показанъ въ Конституцията.” (чл. 43). “Ни единъ законъ не може да се издаде, допълни, измѣни, докле той по-наредъ не се обсжди и приеме отъ Народното събрание” (чл. 44). “Ако би държавата да се заплашва отъ нѣкоя външна или вътрешна опасностъ, а Народното събрание не би могло да се свика, то само въ такъвъ случай князътъ, по представление на Министерския съветъ и подъ обща отговорностъ на Министритѣ може да издава наредби и да прави разпореждания, които иматъ задължителна сила като законъ” (чл. 47). (Това е членътъ отъ Конституцията, съ който най-често и най-брутално сж злоупотребявали управляващитѣ безъ изключение.) Членъ 48 изрично разпорежда, че чл. 47 въ никой случай не може да бжде използванъ за налагане на данъци и други държавни бери, които се налагатъ само отъ Народното събрание.

Въ дѣла за личната неприкосновеностъ чл. 73 изрично повелява: “Никой не може да бжде наказанъ безъ присжда отъ надлежний сждъ, която е вече добила законностъ.” Въ правъ текстъ това означава, че се забранява издаването на

закони съ обратна сила. А чл. 75 не разрешава налагането на наказания, които не сж установени от законитѣ.

Тукъ му е мѣстото, изхождайки отъ разума, който законодателят е вложилъ въ текстоветѣ на цитираниѣ членове отъ ТК, да отбележимъ, че всѣко своеволие въ връзка съ изпълнение на тѣзи разпоредби е грубо конституционно нарушение и води до нищожността на съответния актъ, т.е. до непораждането отъ него на правни последици (не може **утре** едно лице да бжде наказано за дѣяние, извършено **вчера** по законъ, приетъ **днесъ**, обявяващъ дѣянието за наказуемо). Напримѣръ: не може едно лице да бжде наказано **утре**, защото **вчера** е казало, че комунизмътъ е врагъ на човѣчеството по приетъ законъ **днесъ**, който обявява такова изказване за наказуемо. Сжщо така не може да има правно регламентирани последици законъ, който не намира своето основание въ Конституцията. Напримѣръ не може да се приема законъ за какъвто и да било “референдумъ”, когато въ Търновската конституция такава институция (такъвъ текстъ) не сжществува. Това означава, че решенията на референдумитѣ не измѣнятъ сжществуващията правопорѣдъкъ, защото тѣ са противоконституционни, ако сж проведени при действието на Търновската конституция.

Съ чувство на изпълненъ дългъ къмъ Отечеството днесъ трѣбва да заклеимъ комунистическата властъ въ България следъ 9 септември 1944 г., когато нейно любимо занятие бѣха именно такива противоконституционни действия.

За съжаление никоя отъ политическитѣ сили следъ 10 ноември 1989 г., имащи властта и знаещи за тѣзи нарушения, по-правилно е да бждатъ наречени конституционни извращения, не потърсиха отговорностъ отъ извършителитѣ имъ и не намериха сили да възстановятъ правовия редъ, сжществуващъ преди неговото извращаване. Мастити юристи единъ презъ другъ се надпреварватъ да обясняватъ, че възстановяването на статуквото преди да бжде нарушена действащата по време Търновска конституция би довель днесъ до обществена дезорганизация и хаосъ. Нима сега той не сжществува? Нима той не се охранва отъ несанкциониранието на конституционитѣ нарушения? Нима не си даватъ смѣтка тѣзи иначе висококвалифицирани свѣтила на правната мисълъ, че нѣма правова държава, въ основата на която стои чувството за безнаказаностъ на закононарушителитѣ? Ето парадоксътъ на т.нар. преходъ. Ето неговиятъ погрѣшенъ пжтъ! Затова днесъ повече отъ всѣкога е необходимо да се вдигнемъ на борба за възстановяване на онзи правовъ редъ, който конституционно бѣ прогласенъ отъ Търновската конституция и грубо погазенъ и цинично извратенъ по време на комунистическото господство въ България, а днесъ под-

мѣненъ отъ властимащитѣ съ корпоративни и лични интереси, за които конституционно и закононарушенията сж Мека.

Днесъ ние съ право се обръщаме къмъ парламентариститѣ съ въпросъ:

– **Посочете ни, господа, на кой конституционенъ текстъ отъ действащата Търновска конституция се основава издаването на Наредбата-законъ за Народния сждъ и ако нѣма такъвъ, съ мъжествена отговорностъ го обявете за противоконституционенъ по време, а решенията му за нищожни. Ако не направите това, приемоте нашиѣ обвинения за съучастничество въ комунистическия геноцидъ спрямо българския народъ, чието вето очаквайте и при мѣстнитѣ, и при парламентарнитѣ избори.**

– **Посочете ни, господа парламентаристи, на кой конституционенъ текстъ отъ действащата по време Търновска конституция се издава указътъ за насрочване на референдумъ, който да измѣни формата на държавно управление, приетата отъ учредителитѣ на 16 априль 1879 г.? Ако нѣма такъвъ текстъ, обявете референдума отъ 8 септември 1946 г. за противоконституционенъ, а решенията му за нищожни. Не направите ли това, вие ставате съучастници на комунистическиѣ беззакония и издевателства надъ интелектуалния елитъ и цѣлия български народъ, за което заслужавате народно презрение.**

Мълчите, господа, защото се страхувате, а се страхувате, защото го нѣма чл. 93 отъ Търновската конституция: “Всѣкой членъ на Събранието има право да изказва свободно своето мнение и да дава гласъ по свое убеждение и съвестъ.” (Бележка наша – и въ никакъвъ случай по подаденъ сигналъ “за” или “противъ”). Никой не може да иска отъ него за изказаното мнение смѣтка или да повдига за това срещу него гонения.

Фотогенични сте, господа! Имате жеста на великитѣ актьори и патоса на знаменити оратори, когато заставате предъ телевизионитѣ камери, но сте безумно страхливи, политически грубо ангажирани и убийствено нехайни къмъ исканията на **Върховния суверенъ – народа**, за конституционность-образность въ законодателната ви дейность, за установяване на правовъ редъ и законность, такива каквито е имало въ България презъ Третото българско царство преди комунистическата властъ (9 септември 1944 г.), когато министритѣ сж се страхували отъ прокуроритѣ като блюстителите на закона.

Не забравяйте, господа, че въ политиката поправителенъ изпитъ нѣма и **ветото на народа е предъ васъ** като материаленъ, а ако щете и процесуаленъ мечъ на справедливостъта, възстановяването на която само може да ви спаси отъ всеобщото народно презрение.

БОРБА

Оставка на президента Вън комунистите от парламента!

В последно време комунистите начело със своя шеф обявиха публично организиране на протестни действия, които могат да преминат в открита съпротива срещу правителството и премиера и вънасяне на вота на недоверие в Народното събрание с лозунги Н. В. Симеон II да напусне страната. Всичко това не става без съгласието на президента и неговото одобрение и директиви. По този начин се предизвиква и подклажда безредие, убийства и атеняти, които да доведат до осуетяване на водената от правителството политика за присъединяване на България към НАТО и ЕС.

С тези свои действия, свалили маската си на социалисти, те предприемат настъпление за осъществяване на истинските си цели: световна революция на работническата класа и унищожаване на капитализма.

Ние знаем за милионите избити в комунистическата революция в Русия и пренасянето ѝ в други части на света, включително в България. Ние знаем за атенцията на комунистите в църквата "Света Неделя" и септемврийските събития, с които безумни действия се опитаха да унищожат България. Ние знаем как техните водачи комунисти избягаха в Съветския съюз и как се върнаха на 9 септември 1944 г., за да завършат пъкленото си дело. Те избиха цвета на българския народ и превърнаха цялата държава в ад с лагери, затвори, грабителства и беззакония. Ние знаем, че същите хора комунисти, а сега социалисти, изнесоха богатствата от страната в чужди банки и отпуснатите международни заеми на комунистически страни и партии.

Ние знаем, че в много общини, в градове и села, в управлението участват същите заговорници, които сътрудничат на организираната престъпност. Провокират убийства и грабежи, пречи се на връщането на земята и на стопанското развитие.

Много селища, местности и улици все още носят имената на партизани комунисти. Възстановяват се техни паметници и такива на поробителите на България, която търпимост обезверява надеждите на народа за справедливост с отдаване на всекиго заслуженото. С това, че смущават родолюбивата съвест на народа ни и на държавното управление.

Това състояние е нетърпимо. Отговорността за него тежи върху правителството и парламента. **Нужна е смела държавна реформа, която трябва да се извърши незабавно. Тя трябва да се проведе безмилостно в трите държавни власти: законодателната, съдебната и изпълнителната, с пълно прочистване от всякакви противодържавни групировки и личности.**

В историята на нашата държавност има забележителни реформатори, които са действали с изключителна смелост и прозорливост. Най-забележителен е княз Борис I, който покръства българите, ослепява собствения си син, който изменя на този велик държавен акт, и приема подгонените ученици на Светите братя Кирил и Методий, с което укрепва българската култура и писменост, основа на тогавашна Велика България.

Днес Н. В. Симеон II е също забележителен реформатор, който си постави основната задача да обедини българския народ, да го изведе от бедността и да го присъедини към богатите народи. Успехите са големи, но и съпротивата не е затихнала. Сега тя преминава в открито настъпление, на което трябва да се отговори със съкрушителен удар, естествено по примера на княз Борис. Няма друг избор: незабавна оставка на президента и вън на БСП от парламента, като условие, без което сигурността на държавата е в смъртна опасност.

Кр. Чорбаджийски

Внимание

Отгел ПА на ЦК на БКП още функционира

Това, което младите поколения не знаят, е, че при комунистическия режим съществуваше един мощен отдел – “Пропаганда и агитация” към ЦК на БКП със звена във всички населени места и предприятия, със задача да обхване тотално народа в идеологическата подготовка на комунизма.

При завършването на висшето си образование през 50-те години бяхме разпределени по различни предприятия и бяхме включени веднага в т.нар. “партийна учебна година”. В нея полуграмотни партийни секретари и активисти с прогимназиално или най-много със средно образование ни четяха лекции по марксистка философия, история на БКП, партийен морал и т.н.

Днес, 13 години след рухването на комунизма, видоизменената форма на този отдел все още функционира. Само че полуграмотните партийни секретари и пропагандатори са заменени с високообразовани “бивши” партийни кадри – научни сътрудници, “независими” интелектуалци (поети, драматурзи, скулптори, философи), както и професори, академици, депутати и общественици на високи държавни длъжности.

На тях са предоставени широките възможности на електронните медии, където в специално тв шоу, в “сериозни” разговори на “горещия стол” като гости-събеседници те разискват злободневни въпроси на обществено-икономическото и политическото развитие на страната. В тях другарите по най-перфиден начин пропагандират идеологемите и позициите на “обновената модернизирана” компартия. Същото правят и по страниците на жълтата преса, самообявила се за най-верния и обективен източник на информация.

Като гости в тв шоуто на един смешник се изредиха много политици, учени, общественици, артисти, бизнесмени и пр., въобще представители на цялата обществено-политическа палитра, както и гости от чужбина!

Ако някой си мисли, че шоуто е едно безобидно развлекателно предаване, продължаващо удоволствията на живеещия в разкош и висок жизнен стандарт българин, дълбоко се лъже. То изпълнява точно определени цели на онези, които “поръчват музиката”.

Един от последните гости беше известен наш учен историк с прическа тип “а ла Клав-

дий”, който не пропусна, ей така, между друго, да пробута своята идеологическа позиция, която упорито защитава през дългия период на т.нар. преход.

А тя се свежда до следното: “Защо ни е на нас НАТО? Защо сме тръгнали към ново безгръбначно идолопоклоничество към Запада? Защо американците бомбардираха телевизионните кули и мостове в бивша Югославия? Защо държавата ни се управлява от бездарни политици и държавници, едва ли не всичките маскари? Защо е това робско примирение на народа?” И т.н., и т.н.

Във всичките си публични изказвания и във всичките си писания във вестниците този “безпартиен” ерудит защитава една теза – че стремежът на България към НАТО, Европейския съюз и западните демокрации и погрешен, ненужен и непредвещаващ нищо добро за народа.

Естествено възниква въпросът: А накъде да върви страната, г-н професоре?

Разбира се, пряк отговор професорът не дава, прикривайки се йезуитски зад думите: “Аз не давам рецепти!” Изводът се налага сам! Дори непредубеденият зрител и читател разбира, че алтернативата е панславянското единство, православно единение и “мощният” съюз с Лукашенко и Матушка Рус, както призовава “гениалният” Жириновски: “на опашка пред портите на Кремъл”!

Безспорно личи здравата закалка на този достоен син (галеник) на достойна партия, която вече 100 години неуморно работи само “за благо на Родината”...

Разчита се, че казаното от един професор не може да не резонира положително в промитите мозъци на много бетонови глави. Все пак това го казва професор! И той не е самичък в мощната политическа и идеологическа обработка на обществото. Негов колега пее “Интернационала” и крещи с мощно гърло: “Чакам идването на новия 9 септември!” Друг с по-високо звание – академик (сега във висшите етажи на властта), при кризата в Сърбия декларираше: “Ако бях по-млад, щях да грабна автомата, за да се бия на страната на Милошевич!”

Верни на сатанинската си природа днес същите господа пеят осанна за Садам.

Йоцо ЙОЦОВ

Така българският политически емигрант във Канада господинъ Анто̀нъ Воро̀шъ е декорира̀л фасадата на къщата си и е заста̀налъ за почестъ предъ символитѣ на българската държавностъ.

Браво, Тони! Ние никога не сме се съмнявали въ тебъ, въ твой патриотизъмъ, въ твоето чувство за гордостъ, че си българинъ, въ твоята вѣра въ Бога и царя!

Бъди здравъ и дълголетенъ!

Редакционенъ колективъ
на сп. "Борба"

Архивитѣ
са живи

За комуниститѣ заплахата е най-сигурното средство за шантажъ и изнудване – както вчера, така и днесъ Влогъ въ злато става причина за края на монархията въ България

(ОФ изнудва регента Венелинъ Ганевъ съ смѣткитѣ въ БНБ и чужбина)

На 26 юли 1946 г. Народното събрание приема Закона за всенародно допитване за формата на държавно управление – монархия или република.

Преди публикуването на закона въ "Държавенъ вестникъ" е необходимо указътъ да бжде подписанъ отъ регентитѣ. Но се явява неочаквано прѣчка. Единиятъ отъ тѣхъ не иска да парафира документа. Регентскиятъ съветъ е тричлененъ. Въ него влизатъ: Венелинъ Ганевъ – професоръ по търговско право, Цвѣтко Бобошевски – юристъ и политикъ, министъръ въ минали правителства, и Тодоръ Павловъ – изтъкнатъ представител на лѣвичарския елитъ въ България. Като емигрантъ преподавателъ въ Московския университетъ за червена професура и членъ на Българската комунистическа партия. Въ своитѣ спомени той сподѣля подхода си за сработване съ другитѣ двама регенти, чиито идеологши и политически възгледи значително се разли-

чаватъ отъ неговитѣ. "Цвѣтко Бобошевски чорбаджия, битувалъ въ буржоазни реакционни партии, но бѣше убеденъ русофилъ и славянофилъ. Азъ поддръжахъ съзнателно тази негова "линия", защото когато Венелинъ Ганевъ се съпротивяваше на нѣкое ново мероприятие на властта и закона, използвахъ русофилскитѣ чувства на Цвѣтко Бобошевски, подписахме двама съответнитѣ документи и следъ това атакувахме отгѣсно и отлѣво Венелинъ Ганевъ, който въ повечето случаи отстъпваше.

При указа за референдума обаче изпитаниятъ методъ не дава резултатъ. Регентътъ Ганевъ е категориченъ. Подготвениятъ законъ противоречи на конституцията и като юристъ той не може да постави подписа си подъ такъв документъ. Завърналиятъ се отъ емиграция Георги Димитровъ се разгразни и изисква отъ Трайчо Костовъ въ качеството му на първи

секретарь на ЦК на БРП(к) да вземе мърки за преодоляване на конституционната пръчка.”

Как сж се развили нѣщата оттукъ нататъкъ.

“Един ден – разказва Тодоръ Павловъ – Трайчо Костовъ ме повика въ кабинета си въ ЦК и ми каза ясно и просто – въ срокъ отъ 24 часа Венелинъ Ганевъ да погнеше указа и утре вечеръ да докладвамъ предъ Политбюро. Направихъ жестъ, който означаваше да се упражни физически натискъ, но секретарятъ го отхвърли и свали очилата си внимателно, изтри ги и каза: срокъ 24 часа.”

Силно притѣсненъ, Тодоръ Павловъ измисля спасителния за него планъ. Урежда бърза среща съ довѣрено лице отъ Столично финансово управление, отъ което изисква незабавна справка за материалното състояние на Венелинъ Ганевъ, какво притежава и какви данѣци плаща. Следъ него разговаря съ директора на Българска народна банка, от когото изисква справка на влоговетъ по банковитѣ сметки на неговия колега, има ли други авоари въ чужбина и чуждестраннитѣ му влогове.

Оказва се, че Венелинъ Ганевъ има огромни парични влогове, получени отъ

много високитѣ хонорари при защита на голѣми имуществени гѣла. Освенъ това сжщиятъ ималъ депозирано на съхранение голѣмо количество злато.

На другия денъ въ общия имъ кабинетъ Тодоръ Павловъ дружески стиска ржката на влѣзлия сърегентъ В. Ганевъ:

– Драги професоре, решаваме ли проблема съ указа? – пита Т. Павловъ.

– Та той е решенъ – е отговорътъ. – Азъ вече казахъ, че нѣма да го погнеша.

– Азъ пъкъ сметамъ, че ще го погнешешъ.

– Защо сметашъ така? – усмихнато пита В. Ганевъ.

– Защото знамъ какви данѣци имашъ, защо ги плащашъ въ Столичното финансово управление. Какви авоари въ злато имашъ въ Народната банка и какви авоари имашъ задъ граница.

Впечатлението бѣше наистина трудно описуемо. Ганевъ пребледнѣ и неспокойно се раздвижи въ стола си. За да прикрие обзетото го вълнение, продължително намества очилата си. Накрая, окопитилъ се, пита: “А-а, така ли, така ли се спазва личната тайна въ нашата нова държава?”

– Остави въпроса за тайните – безцеремонно го отрязва колегата му. – Цѣли-

Презъ 1946 г. регентитѣ Венелинъ Ганевъ, Цвѣтко Бобошевски и Тодоръ Павловъ оповестяватъ Закона за всѣнародното гопитване

ял въпрос е тамъ, че може да се намѣри нѣкой не особено вежливъ прокуроръ и да те даде подъ сѣдъ за незаконно забогатяване, а може утре, всрѣдъ денъ подъ прозорциѣ работнически и други маси съ виковете “Долу регентѣтъ Ганевѣ!”, “Да се махне отъ регентския съветъ регентѣтъ Ганевѣ!” Азъ наприимѣръ имамъ задъ гърба си комунистическата партия, прогресивната частъ на Земедѣлския съюзъ, на социалистическата партия и на радикалната партия, Отечествениятъ фронтъ, профсъюзитѣ и т.н., и т.н. А ти какво имашъ задъ гърба си?

Венелинъ Ганевъ става отъ бюрото си, неспокойно се разхожда, пакъ сяда, погледира челото си съ рѣжа и мълчи, мълчи.

– **Господинъ професоре** – прекъсва мълчанието Тодоръ Павловъ, – струва ми се, че най-правилно ще бѣде въ всѣко отношение да не се нарушава приятелството, да не нарушаваме цѣлостта на Регентския съветъ. **Вие ще подпишете указа. Нѣма другъ изходъ! Нима не разбирате това?**

Силно притесненъ В. Ганевъ се съгласява да подпише.

Доволенъ Тодоръ Павловъ се отправя съ служебната кола към Централния комитетъ и докладва – задачата е изпълнена.

Константинъ Костовъ (в. “168 часа”, стр. 28, 4-10 януари 2002 г., съ малки съкращения)

Писмо на Нагя Дункинъ, лагеристка край Ловечъ и Скравена, убитата 1994 г.

Ловечъ – лагерътъ на смъртта (Слънчевиятъ брѣгъ)

Безъ вина виновни. Кжде бѣше българското правосѣдие да изпраща жени и мъже въ лагеръ безъ да бѣдатъ сѣдени.

Когато запитвахме защо сме тукъ, тѣ съ една ирония отговаряха: “Тукъ ще умрете.” Българското МВР гостоприемно приемаше доноснитѣ, освободиха сѣда отъ отговорностъ.

Ловеч – “Лагерътъ на смъртта” – така се наричаше. Храната, която ни се даваше, бѣше една помия, която и кучетата не биха яли. Въ 3 часа следъ полунощъ ставахме отново рано да бѣдемъ въ каменната кариера. Норми страхотни, които не можехме да изпълняваме. И тогава бичоветѣ безмилостно се разхождаха по гърба – бѣрецитѣ. “Ада” отъ Данте бледнѣе предъ този, който бѣше тамъ. Нѣма силно драматични думи, за да се опише ужасътъ – убиваха предъ очитѣ ни. Труповетѣ се слагаха въ чували и се изпращаха по рекитѣ. Бѣхме лишени дори отъ гробъ. Ако искаха нас, интелектуалцитѣ, да ни превъзпитатъ въ духа на новото време, не трѣбваше съ бичъ въ рѣжа. Кого убиваха? Убиваха за вицове, любовни връзки съ чужденци и гледане на карти. Смѣшно и трагично. Когато човѣкъ сгрѣши, има сѣдъ и трѣбва да се знае какво престѣпление е изконсумирано и тогава да знае за какво човѣкъ въ ХХ вѣкъ е подложенъ на такива инквизиции. Бѣхъ две години азъ, артистка отъ Пловдивския и Русенския народенъ театъръ. Най-после, следъ като ме превъзпитаха съ бичоветѣ, отъ които белезитѣ ми останаха за цѣлъ животъ на гърба.

Една сутринъ презъ време на работата въ кариерата се яви предъ менъ единъ служителъ отъ Вътрешно министерство и ме запитва какви роли съмъ играла. Азъ му казахъ: “Не ме питайте какви роли съмъ играла, а каква роля сега играя. Тя е ролята на “умирающия лебедъ”. Тази изповедъ е написана отъ лагеристката, която видѣ образа на “комунизма”.

Едва сега се разбира, че тѣзи хора не сж имали нищо общо съ истинския комунизъмъ.
26 мартъ 1990 г., София

(Бюлетинъ “Зора”, Австралия)

Дискусионно

Д-р Дориян
Александров

Напоследък стана модно да се спекулира с термина “гражданско общество”. Истината обаче е, че в България все още няма изградено такова в смисъла, в който то съществува в европейските демокрации. Представители на гражданското общество са различните независими неправителствени организации, граждански сдружения, формални и неформални клубове, както и отделни личности с влияние в обществото. Всички те би трябвало да са “гласът на народа” при непряката демокрация и да са коректив на всяко управление. Как стоят нещата обаче у нас? Въпреки съществуващото множество такива организации, повечето от тях са подтискани и задушавани по един или друг начин и умишлено им се пречи да развиват пълноценно своята дейност. Информационната завеса и други фактори, възпрепятстват също така те да изразяват мнението си по важни национални и международни въпроси.

Управляващите и техните “диригент” или “кукловоди” мразят самоинициативите “отдолу”, които не са под техен контрол и застрашават едноличните им решения и тиранична власт. Това с особена сила важи за днешната реалност, когато ни се налага по комунистически един глобализаторско-фашистки диктат. Новият глобален тоталитаризъм (преди му викаха “комунистически интернационал”) използва поразителни средства в сравнение с миналото, но целите са същите...

КАК В БЪЛГАРИЯ БЕШЕ СЪЗДАДЕНО ФАЛШИВО ГРАЖДАНСКО ОБЩЕСТВО?

За да бъдат изтикани от общественото пространство, истинските гласове на народа (дисиденти, опозиция и др.), те

Кой се страхува от Гражданското общество в България?

трябваше да бъдат заменени с фалшиви. Това стана още на т. нар. “Кръгла маса” (януари-май 1990 г.), където СДС беше представявано от агенти и служители на ДС и подставени лица. Преди да гоиде на власт, СДС подписа и декларация, че няма да се преследват комунисти (за извършени престъпления!) и отстрани дисидентите и репресираните от властта. Същото по-късно сториха и хората от НДСВ. Паралелно с това се появиха безкрайно много имитации на гражданско общество в лицето на такива организации като: “Отворено общество”; фондация “Демокрация”. Международен център по проблемите на малцинствата и културните взаимодействия; множеството комунистически фондации, в т.ч. и фондацията на Евгения Живкова; бизнес клуб “Възраждане”, “Български Хелзински комитет”; Институт за либерални изследвания; институтите на Иван Костов (8 на брой); фондация “Бъдеще за България”; фондация “Толерантност”; “Глобална България”; Интернет общество, “14 декември”; различни цигански фондации; масонски ложи; “благотворителни клубове” (отворени и затворени); псевдо-екологични организации и др.

Всички те тръбят наляво и надясно, че са абсолютно независими и че са неправителствени организации, които работят единствено за благо на хората. Истината обаче е друга. Зависими са и то много – от тези, които ги финансират; правителствени са, защото зад някои от тях стоят чужди правителства или организации финансирани от правителствени програми; и накрая наистина работят “за благо на хората”, но само за някои точно определени хора!... Ето така стоят нещата.

Покрай тези интересни процеси, много от фондациите станаха нарицателни като “перачници за мръсни пари” и то с основание. Други пък макар и прикрито обслужват тясно партийни интереси, а повечето от споменатите по-горе организации защитават чужди и вредни за България интереси! Имитаторите на гражданското общество окупираха изцяло публичното пространство и не позволяват на нищо извън техния порочен кръг да пробие там. Навсякъде наблюдаваме едни и същи физиономи, които непрекъснато се опитват да ни поучават, манипулират и назидават кое е правилно и кое не. Това обслужва точно определени кръгове, които не желаят ясни правила и законност, не желаят активно гражданско общество, което би било коректив на властта и не би позволило редица беззакония, чиято цена плащаме по-късно всички!

НЕУДОБНИТЕ ВЪПРОСИ

Истинските представители на гражданското общество са нежелани от “силните на деня”, защото задават неудобни въпроси и искат отговори, така както това е гарантирано от Конституцията на РБ (чл. 39, чл. 40 и чл. 41). Колкото и да се бяга от тези въпроси, един ден те неминуемо ще опрат до прокуратурата и съда. Този процес е неизбежен! Статистиката показва, че 80% от българското общество днес не е доволно от резултатите на прехода, извършван през последните 12 години и желае ревизия на този резултат. Ето и някои от въпросите, които се поставят:

1. Как се появи външният дълг на България и защо беше закрито Министерството на външно-икономическите връзки; защо този дълг беше “узаконен” по-късно при правителството на Беров и къде отидоха парите?!

2. На кого раздаде Луканов “началния капитал” и как червените вождове от номенклатурата за една нощ от комунисти станаха капиталисти; с чия помощ те ус-

пяха да трансформират политическата власт в икономическа; защо Западът ги припозна веднага като някакъв “нов елит” и започна да работи с тях!?

3. Защо до момента няма наказани за фалитите на банките, пирамидите и финансовия колапс през 1996-97 г.?

4. През 1989 г. оценката на държавните предприятия, фондове, сгради и активи е 183 милиарда щатски долара. Към днешна дата, когато приватизацията е почти завършена (до 80%), приходите в хазната са само около 4 милиарда щатски долара. Въпросът е, в чий джоб изчезнаха останалите?

5. Защо има бивши министри и банкери с по няколко съдебни дела, които още не са осъдени; защо някои особено тежки такива дела се прекратяват или протакат с години?

6. Коя е истинската причина за геноцида срещу българския народ, извършван с икономически и други средства в момента и по поръчение на кого се извършва?

7. Защо управляващите “бягат като дявол от тамян” по въпроса за референдуми относно АЕЦ “Козлодуй” и влизането ни в НАТО и ЕС, след като по Конституция (чл. 1, т.1, т.2 и т.3) върховният суверен на страната е именно народът?

8. Какви са тайните условия и клаузи относно това присъединяване към НАТО и ЕС, както и евентуалните негативи за България?

9. Защо управляващите непрекъснато нарушават законите и Конституцията и не им се търси отговорност по Закона; имаме ли в някои от случаите престъпления срещу републиката и държавна измяна?!

Това са само малка част от въпросите, които си задават хората и може би при една нова конфигурация на Народното събрание ще се получи и отговор. Сегашното положение показва, че в момента в Парламента няма пробългарска партия, която да защитава българските национални интереси.

Актуално

Отговор на читателски запитвания

В последно време зачестиха въпроси на българи, живеещи извън България, читатели на сп. "Борба", с молба да ги информираме за възможностите и условията, при които би могло да се направят инвестиции в България.

Същевременно и какви са законовите условия за това.

Използваме любезното съгласие на г-р Веселин Стоянов – председател на Сдружение "България без граници" и главен редактор на едноименния вестник (месечно издание), в който неотдавна беше публикувана статията "Чуждестранните инвестиции", да я препечатаме и в сп. "Борба", с което да отговорим и на интереса на нашите читатели. За гадената ни възможност изказваме нашата благодарност към г-р Веселин Стоянов (бивш наш дипломат във Федерална република Германия – Берлин), като при пръв удобен случай на проявен интерес ще отговорим със същото.

Чуждестранните инвестиции

Упражняването на стопанска дейност от чуждестранни лица в страната, тяхното пребиваване и редът за инвестиране са регламентирани в следните нормативни актове:

- Закон за чуждестранните инвестиции;
- Закон за чужденците в Република България и Правилника за неговото прилагане;
- Устройствения правилник на Агенцията за чуждестранни инвестиции.

Съгласно българското законодателство чуждестранните и българските лица са поставени при едни и същи условия за упражняване на стопанска дейност в страната, което означава, че те са конкурентноспособни, като от това правило има три изключения:

- ако в закон е предвидено друго, то чуждестранните лица могат да са поставени в по-тежък или привилегирован режим;
- ако в международен договор чуждестранните лица са поставени в по-благоприятни условия. Такива договори са спогодбите за избягване на двойното данъчно облагане и договорите за взаимно насърчаване и закрила на чуждестранните инвестиции;
- ако в държава спрямо български дружества и граждани се прилагат дискриминационни мерки, то чуждестранните инвеститори от тази страна могат да работят в страната при утежнени условия по преценка на Министерския съвет.

Агенцията за чуждестранни инвестиции е държавен орган към Министерския съвет, който привлича, насърчава и подпомага чуждестранните инвеститори.

Съгласно ЗЧРБ чужденец е всяко лице, което не е български гражданин, а така също и лице без гражданство, което не се смята за гражданин на нито една държава в съответствие с нейното

законодателство и притежава документ за удостоверяване на това качество. По смисъла на ЗЧИ чуждестранни лица са:

- юридическите лица, които не са регистрирани в страната;
- дружества, които не са юридически лица и са регистрирани в чужбина;
- физически лица, чуждестранни граждани с постоянно местопребиваване в чужбина.

Българските граждани, които имат и друго гражданство освен българско и постоянно местопребиваване в чужбина, съгласно ЗЧИ имат право да избират какъв статут да ползват в страната – български или на чуждестранни граждани в зависимост от тяхната изгода.

В ЗЧИ са посочени условията, на които трябва да отговарят чуждестранните лица, за да извършват стопанска дейност в страната. Те трябва да имат разрешение за постоянно пребиваване в страната, за да упражняват стопанска дейност под една от следните форми:

- едноличен търговец;
- участва в кооперация;
- участва в събирателно дружество;
- участва като неограничено отговорен съдружник в командитно дружество или в командитно дружество с акции.

Разрешението за постоянно пребиваване в страната се издава и отнема от органите на МВР по седалище на упражняваната стопанска дейност в страната.

Съгласно ЗЧИ чуждестранна инвестиция е всяко вложение на чуждестранно лице или негов клон във:

- акции и дялове в търговски дружества;
- право на собственост и ограничени вещи на права върху движими вещи, които са дълготрайни материални активи;

– право на собственост и ограничени вещни права в недвижими имоти;
 – право на собственост върху обособени части от търговски дружества с повече от 50 на сто държавно или общинско участие в капитала;
 – облигации, съкровищни бонове и други ценни книжа, издадени от държавата, общините или български юридически лица с падеж не по-късно

от 6 месеца;
 – кредити за срок повече от 12 месеца;
 – интелектуална собственост, като авторско право, патенти, търговски марки и други;
 – права по концесионни договори и договори за възлагане на управление;
 – увеличението на стойността на вложението в изброените по-горе случаи.

Българите по света

Страна	Официални данни на съответната страна	Данни на България	На проф. Божидар Димитров
Северна Америка	110 000	310 000	
Канада	30 000	150 000	200 000
САЩ	80 000	160 000	150 000
Южна Америка	16 200	78 430	100 000
Аржентина		14 000	70 000
Германия	20 000	35 000	
Франция	5 000	9 500	
Испания	200	30 000	
Португалия	70	4 000	
Великобритания	1 500	4 000	
Италия	2 000	6 000	
Австрия	5 000	12 000	
Африка	8 656	22 460	
Азия	16 836	57 000	
Русия	43 000	120 000	3 000 000
Украйна	266 000	500 000	1 000 000
Молдова	88 000	90 000	300 000
Австралия-Океания	10 150	200 150	
Реп. Южна Африка	8 000	15 000	
Албания		100 000	300 000
Македония		1 400 000	1 400 000
Словения	10 000		
Хърватия	80 000		
Сърбия и Ч. гора	29 622	300 000	200 000
Румъния	9 935	200 000	2 200 000
Гърция		250 000	400 000
Турция	1 500	100 000	2 000 000

Критично

Държавата

Размисли за безобразията в България ме тревожат. Всички си внушаваме, че ще се оправим, **пък все ни оправят** – едните и другите – по няколко пъти, а не проумяваме, **че системата е просто антинародна! Пропорционалната безотговорност** класира дребни човечета във властта, докато истински **достойните личности са извън играта...** От **купения слугинаж** в медиите ни агитират чрез заинтересуваните икономисти – комисионери, че когато големите държавни предприятия преминават в частни ръце (макар и чрез галавери, умислено съсипани от бивши директори и бъдещи собственици, а оценени за жълти стотинки!...), ще заработят по-добре. Държавата била лош стопанин и... чрез прочутите работническо-мениджърски дружества (РМД-та) от хилядите огромни заводи останали само недооглозганите за скраб скелети и тревясапи основи, за да ни напомнят за онова лошо време – до 1989 г... **Огромните престъпления чакат прокурорски проверки, но виновните по принцип са недосегаеми!**

Политическите манипулации градят една измислена реалност, **докато народът охка в мизерия.** Това охкане се тълкува като удоволствие от управниците, които плащат на социологическите агенции, поръчват си цифричките от поредните допитвания чрез извадки и пируват от резултатите!

Държавата в какво се изразява? По конституция – в членове и алинеи, но без грижа за събата

на българските граждани. Системата ни изпива силчките и употребява според манипулациите ре-хавия вот, за да се продължи горазграбването и преразпределението на националните обционародни богатства. А народът се чуи защо не усеща пре-димствата на **декорацията**... То си е вярно, че милиони българи така и не дочакаха да заживеят в една **социална пазарна икономика**...

Държавата мащеха не се интересува от граж-даните, а от електоралните статистически да-нъкоплатци. Тя прехвърля чрез виртуала децентра-лизация отговорностите върху плячкосаните вече общини и ще прекроява министерства, агенции и комисии, за да намери по-добра службица на хилядите роднини, състуденти и приятелчета от дет-ство... **Нищо ново!**

Държавата просто се самоунищожава!

Т. Йорданов, София

Къде живеят етносите в днешна България

	Общо	В градовете	В селата
Българи	6 655 210	4 893 622	1 761 588
Турци	746 664	276 153	470 511
Цигани	370 908	199 601	171 307
Руснаци	15 595	12 912	2 683
Арменци	10 832	10 623	209
Власи	10 566	3 033	7 533
Македонци	5 071	2 930	2 141

Царе и държавници

Цар Фердинанд – Ал. Стамболийски – Н. В. Симеон II

Тези дни на основата на разделянето на света относно мира и войната се появиха гласове и становища както отвън, така и вътре в страната, които, противно на историческите факти и действителността, натрапват на България неспособността да вижда истината и да се съобразява със собствения си права и интереси.

На обвиненията отвън царят-премиер със свойствената му краткост, мъдрост и удивително умение да вниква дълбоко и с любов в същността на висшите интереси на Отечеството, отговори, че не е нужно да коментира отделните изрази, защото френският народ и техният президент са приятели на България и всичко може да се поправи само с един телефонен разговор.

Обвиненията вътре в страната, подкрепени с ликовите на цар Фердинанд, цар Борис III и Н. В. Симеон II, очевидно са насочени срещу династичната отговорност на Н. В. Симеон II.

Тези обвинения са от родоотстъпници, на които е безразлично защо предстои война и които никога не са се съобразявали с истината, стояща в основата на историческите събития, оформили мирогледа на българския народ за самосъхранение като нация в своята свещена земя, и духовния и военен гений за участие в световните борби, с които далновидно и достойно са се съобразявали възрожденците и съвременните спротстели на България.

Княз Фердинанд е избран от Великото народно събрание, състоящо се предимно от възрожденци, за които независимостта на Отечеството е най-ценното на света и те са знаели, че преди всичко престолът на славните български царе трябва да се повери на достоен вожд, противно на волята на династията на управляващите по същото време велики сили Русия, Австро-Унгария и Германия. Чувствайки се достоен наследник на династията, управлявала Европа цял век, и запознал се със славното минало на българския народ, той непоколебимо решава със своя светъл ум и твърда воля да посвети живота си на също така достоен български народ, въпреки че знае трагедията на своя предшественик Александър Батенберг. Веднага след възшествието му на престола с полагане на тържествена клетва на 14 август 1887 г. бе прочетена Прокламацията, която смути цяла Европа: "Ние, Фердинанд I, по Божия милост и волята на народа встъпваме на престола на вековните български царе на свободна и независима България..." от различните тълкувания на тези думи – гали не означава война при положение, че с тях се отхвърля Берлинският договор и как би реагирала Турция след като България се е смятала нейна васална страна, особено след като Фердинанд повторил ясно на български **свободна и независима България**. Тази повеля се превръща в основа на политиката му. Той обявява Независимост-

та и става цар в 1908 г., след като вижда през 1903 г. героизма, проявен в Илинденското и Преображенското въстание, заляло цяла Македония и Тракия, затова не се поколебава да насочи усилията си към Балкански съюз и обявяването на Балканската война през 1913 г., която увенчава българския народ с неувяхваща слава, призната от самия Бисмарк, който е очаквал с още един замах да падне и Цариград след падането на Одрин, ако Русия не бе спряла стихийното настъпление при Чаталджа и след това предизвикала Междусъюзническата война.

Действително Ал. Стамболийски, основателно наречен "войника на мира", рязко се противопоставя на цар Фердинанд против въвличането на България в Първата световна война, но от гледището на нашите национални интереси за обединението на българския народ участието ни бе съдбоносно и съдбата бе жестока, защото българският войник пак се би храбро и никъде, въпреки тежките условия на числено и огнево надмощие на превъзходен противник, не е отбелязано предателство и позром. Заблуда е, че Стамболийски е осъден за обиди на царя. Той е осъден законно, защото в издигната от него книжка след обявяване на войната, е написал: "Войници, обърнете оръжието срещу тези, които ви водят на война!"

Цар Фердинанд проявява държавническа милост, като отменя смъртната му присъда, защото е зачитал неговата смелост на политик и държавник. Той следи живота му в затвора и след неуспеха във войната го освобождава и призовава, ако се чувства патриот, да използва авторитета си и да предотврати всякакви бунтове и кръвопролитие. Стамболийски доблестно приема предложението и го изпълнява почтено. Той не е обявил република, нито е отишъл да я подкрепи след обявяването ѝ от Райко Даскалов и писмения му призив да я подкрепи. Нещо повече, като министър-председател на България след спечелване на пълно мнозинство в парламента и поставеното питане за обявяване на република той отговаря, че на престола има млад цар, който, ако народът реши да станем република, трябва да остане доживотен председател на същата, и с този отговор се слага край на тази идея. В писмо на Цанко Бакалов Церковски, един от видните основатели на БЗНС, се казва, че в последния му разговор със Стамболийски той настойчиво е заръчал: "Пазете царя!"

Преценката на Ал. Стамболийски напълно се оправдава с царуването на цар Борис III, който не само стана обединител на българския народ, но и спасител на България. Той не бе в състояние да спре избухналата Втора световна война, но запази страната ни от пожара ѝ и не допусна нито един войник на война срещу Русия, а тя ни нападна и принуди не само да водим една ненужна за нас война, в която дадохме 30 хиляди войници жертва, но и ни наложи една отречена от народа комунистическа власт, която избяга най-способните водачи на народа и на 8 септември 1946 г. с "плебисцит", който за цял свят е подигравка с международното право и свобода, обяви България за република.

Ожесточена съпротива против тази комунистическа тирания води целокупният български народ начело с БЗНС, което означава предимно българските селяни, Демократическата партия, социалисти и радикали, съставляващи най-будната и родолюбива интелигенция от народа. Тази борба поставя България на челно място в света срещу империята на злото – болшевизма. Най-смелият борец в нея е безспорно Никола Петков, който заедно с брат си Петко Д. Петков, загинал преди него за свободата на народа, и баща им Димитър Петков – министър-председател на България, защитаващ независимостта на България предимно от Русия, въпреки че е опълченец на Шипка и награден с орден за храброст лично от царя освободител Александър II, съставляват безсмъртно политическо съзвездие на българския небосклон, което няма равно на себе си в целия свят. **Изповедта на Никола Петков пред големия български учен проф. Петко Венедиков е, че дълбоко в душата си е монархист и почитател на цар Борис III, но обстоятелствата и времето не му позволяват да обясни и защитава тази истина пред народа.**

Дълг е на всички народни представители, избрани в името на Н. В. Симеон II, да престанат да се поддават на разни противодържавни течения и задружно и неуморно да работят с всичките си сили и възможности, а те не са малко, за оправдаване на народното доверие и разширяване на завоюваните досега успехи в страната, и света, за които несъмнено най-голям принос имат личността и способностите на Н. В. Симеон II. Това доверие и сили е благословено от Бога и ще бъде възнаградено от народа.

*Кр. Чорбаджийски – адвокат,
Пловдив*

Тодор Тодоров

Истина и морал

Продължение от бр. 2

Първият е **д-р Рувим Х. Маркъм** – американец от еврейски произход. Роден през 1887 г. и дошъл в България през 1911 г. като учител в самоковския Американски колеж. През 1921-1925 г. участва в редактирането на в. “Зорница”, а през 1925-1927 г. сам редактира и издава седмичника в. “Свят”. През 1931 г. издава книгата “Запознайте се с България”, която според критиката е най-добрата книга за отечеството ни за времето си. На 15 април 1939 г. Рувим Маркъм, по това време специален кореспондент на американския в. “Крисчън Сайънс Монитор”, е награден от името на цар Борис III с орден “Гражданска заслуга”. При получаването на ордена д-р Рувим Маркъм произнася следното слово: **“Българският народ трябва да бъде горд, че неговият цар е крайно умерен, предан на народа си, чист и мъдър. Вашият цар и царското семейство служат за пример далеч от границите на България заради тяхната скромност!”**

Вторият по ред е **Димо Казасов** – учител, учил право, за да го изкривява, публицист, политик, социалист и най-вече опортюнист.. Роден в Трявна през 1886 г. Участник в три преврата – 9 юни 1923 г., 19 май 1934 г. и 9 септември 1944 г., но признава участието си само в два. Не казва за какви заслуги е получил посланически пост в Белград след преврата на 19 май 1934 г.

Политиците от старата генерация – отпреди половин век – го наричаха Фише Казасов. В мемоарите си опитният словесен еквилибрист твърди, че го наричали Моше – човекът бил защитавал евреите. Второто е истина, но тогава можем само да гадаем какъв ще да е бил този български “монархо-фашизъм”, който е позволявал на бъдещия АБПФК свободно да развива тази дейност... Въпреки всичко нека дадем думата на Казасов – и в неговия живот е съществувал период на упомрачителна откровеност. Черно на бяло човекът го е написал:

“Стъпил на престола едва 24-годишен, цар Борис III премина през богата политическа школа, каквато беше бурният политически живот на нашия народ от 1918 до 1944 г. През време на войната от 1915-1918 г. на възраст от 20-24 години той прекара на фронта, където, влязъл в допир с войници от всички възрасти, опозна непосредствено народа и откри неговата храб-

рост, издръжливост, търпение и скромност...

Той редовно обикаляше градовете и селищата, надникваше в жилищата на обикновените хора, установяваше връзки с тях и им говореше на техния диалект, оцветен с народни пословици и остроумия. Екипиран като турист с голф и каскет, той често спираше колата си пред случайно срещнатите по пътя или край нивите селяни, разговаряше с тях за работата им и понякога им помагаше да поправят случайно повредената се кола. Печатът не закъсняваше да разгласи и украси тия му постъпки и да възхвали неговата демократичност.” Това е написал “републиканецът” след 9-ти – Д. Казасов!

Случаят с третия мъж – **Димитър Генчев**, е малко по-специален, защото заеманият от него пост – инспектор по дворците, му е налагал да бъде изключително дискретен. Генчев се е познавал с бъдещия монарх от Военното училище, който е оценил качествата му по време на Първата световна война, в която Генчев е раняван и награден с ордени. Постъпил на работа в Двореца през 1919 г., Генчев е отстранен оттам след преврата на 9 юни 1923 г. по изричното настояване на Кимон Георгиев – Циклопа. Хитрият и коварен балкански хибрид – мозък на деветоюнския преврат – Кимон се стремил да обгради младия цар с бивши и действащи офицери, чиито кадрови досиета се намирили в личния му сейф.

“Димитър Генчев бил делови човек, предприемчив, добър организатор и както казва за себе си “малко американец по душа”. Захванал търговия с автомобили “Щаер”... и американски автомобили на “Дженерал мотърс”. През 1932 г. царят отново го повикал на служба в двореца...” Част от кратката характеристика на “царския съветник” Димитър Генчев пред т.нар. народен съд, който съд е инспириран от същия Кимон – Циклопа, вече като министър-председател на “отечественофронтовска” България...

Имал Генчев един приятел от младини, който се наричаше Иван Михайлов Иванов – Наке. Пътищата на двамата се пресичат в началото на 20-те години, когато Иванов постъпва на работа в кооперативната “Вайсова мелница” като шофьор на лек автомобил, собственост на БЗНС. Видни земеделски дейци, включително Ал. Стамболийски, често използвали кооперативния автомобил и при едно съвместно пътуване с монарха

Генчев и Иванов се запознават.

Двамата млади мъже имали една обща слабост – автомобила, която ги свързва за дълго, чак до убийството на Генчев в началото на 1945 г. По всяка вероятност Генчев е отнесен в гроба много тайни (свои и чужди), но за щастие Иван Иванов остава жив и разказва доста неща (някои от тях документирани), преди да си отиде от този грешен свят на 21 декември 1981 г.

Познавах Иван Иванов от зимата на 1943 г., когато едва десетгодишен, баща ми ме отведе в Панчарево, където във вилата им беше евакуирано семейството на председателя на мощния профсъюз на шофьорите в България. По-късно отношенията ни се задълбочиха, превърнаха се в семейни и продължиха до смъртта на Иванов.

От моите спомени за провежданите дълги разговори с този енциклопедичен човек стигнах до заключение, че някои от неговите разкази (подкрепени с документи) биха представлявали интерес.

В края на 70-те години при едно от пътуванията ми до София на връщане се отбих до Панчарево, където Иванов се бе оттеглил в своята вила, кацнала над шосето за Самоков, срещу трибуните на Панчаревското езеро. След като разбра, че на по-следващия ден отново ще пътувам за София, Иванов пожела да дойде лично до Пловдив, за да се види с баща ми и някой друг останал жив от бившите му колеги. По пътя се завъртя разговор за филма “Човек от народа”, в който недвусмислено се сочеше Тодор Живков за главен организатор на имагинерна суперакция, спасила българските евреи от депортиране. Иванов сподели, че е слушал за филма, но не го е гледал и ми разказа следната история:

“Дълготрайно приятелство ни свързваше с Димитър Генчев, струва ми се, че ако не ти разясня този случай детайлно, трудно ще направиш връзка между отделните елементи на тази интересна история, а и до Пловдив имаме достатъчно време.

В края на 1932 г. бях повикан от Генчев, който ми предложи да поема представителството му, тъй като получил покана да се завърне отново на работа в Двореца. Бях затънал до гуша в собствени проблеми от най-различно естество, но се ангажирах, при условие че ако не успея да се справя, ще потърся подходящ човек, който да вземе представителството. Опасенията ми се сбъднаха и по-късно прехвърлихме дейността на АД “Комерциум”. В Двореца Генчев се водеше номинално “инспектор по дворците”, но монархът използваше неговата универсална способност за решаване на различни проблеми, най-вече от

гускретен характер.

На 20 юни 1936 г. възникна кризисна ситуация в Пловдив вследствие на избухнал скандал между транспортни комисионери и шофьори, които бяха обявили стачка и изпратиха своите представители – Илия Пулев и Атанас Витков – в централата на Организацията в София. Образовахме акционен комитет в състав: Иван Иванов, Георги Ненов, Петър Маринов, Стефан Джанунов, Илия Пулев, Атанас Витков, Бончо Матев, Стоян Кафтанджиев, Стоян Зюмбюлев, както и представители на всички провинциални клонове на организацията – общо 25 души. Акционният комитет реши да обявим генерална стачка на 21 юни и за целта изпратихме телеграми до всички клонове на страната. Нашият председател Иван Греченлиев се разграничи от взетото решение, което му коства преизбирането на следващия конгрес. Вечерта ме потърси Димитър Генчев и поиска пълна информация за случилото се, каквато информация му се даде. Товарният, пътническият и таксиметров превоз бяха парализирани. Проведените срещи на акционния комитет с представителите на комисионерите и други отговорни фактори не доведоха до положителен резултат. **Тогава се намеси върховният покровител на българския автомобилизъм – Н. В. цар Борис III, който чрез своя пълномощник Димитър Генчев внуши на опонентите ни да приемат голяма част от нашите справедливи искания, което ни удовлетвори.** На следващия конгрес бях избран за председател на организацията. През 1937 г. организирахме издаване на двуседмичен в. “Шофьорски глас”, в който се поставяха на разглеждане всички проблеми на автомобилния транспорт и хората, свързани с него. Две години по-късно основахме “Взаимноосигурителна и спомогателна каса на професионалните автомобилисти и шофьори в България”, която се прие със закон от парламента на 21 март 1939 г. На 1 септември 1941 г. основахме нова структура, наречена “Съюз за товарен обществен транспорт” – СТОП, с клонове в 24 града на страната, с което се повиши качеството и експедитивността на автотранспортните услуги. От 10 февруари 1942 г. се нагърбих и с ръководството на СТОП, клон София, на който бях назначен за управител. Трета година бушуваше войната, в която се бе включила “символично” и България. В 7 часа сутринта отидох на работа в СТОП, следобед ходех в централата на организацията, а вечерта заминавах за Панчарево, където контролирах дейността на АД “Авторейс”, чийто основател и директор бях аз.

(Следва)

Джони Карагьозов,
Флорида, САЩ

Ако не се лъжа, към края на 1954 г. в старозагорския затвор по време на половинчасовата ни разходка в двора на същия при мен дойде **проф. Иван Стефанов (комунист Трайчостовист – бивш министър на финансите)**, който най-учтиво поиска разрешение да върви и да говори с мен. След утвърдителния ми отговор той започна:

“Г-н Карагьозов, аз искам да Ви кажа някои неща от моето минало. Това го правя за първи път като затворник, защото изборът ми се спря на Вас. След толкова години, които прекарвам в затвора, за мен **Вие се оказвате човекът, на когото мога да се доверя, така че чрез Вас един ден, когато България отново бъде свободна страна, поколението да знае, че не всички комунисти са били професионални убийци, че и между тях е имало хора с човешки чувства, съвест и обич към родината.**”

Аз го гледах с недоумение. С него не само че не бях говорил, но не се и поздравявах. Принадлежах към група и говорех само с хората от нея. При нас управата на затвора и Държавна сигурност не можеха да вмъкнат провокатори-доносчици. Бяха ни прикачили името Хайлайфа, поради затворения ни кръг.

Г-н Стефанов разбра състоянието ми и продължи, като ме помоли да му обещаая, че разговорът ни ще остане като малка тайна между мен и него и никога не ще стане достояние за когото и да било до подходящия момент.

Получил задоволителния за него отговор, той ме помоли “само да слушам” и продължи:

“**Като министър на финансите аз бях извикан от другаря Георги Димитров, който ми нареди да възглавя делегация за търговски преговори с Москва.** Той изрично и категорично ми подчерта да не давам калкулация на нашите стоки, а да държа твърда цена, както руснаците ще направят това с техните стоки. **На преговорите в Москва домакините ни цитираха продажните цени на техните стоки: трактори, машини и т.н. Аз направих същото с нашите стоки: олио, месо и прочие.** Те ми поискаха калкулацията им, за да ни определят печалбата. **Казах им, че нямам пълномощия за това, не я знам и поради това не мога да го направя. Нервирани, те прекъснаха преговорите и ни отпратиха в хотела, като ни предупредиха,**

Негово Величество цар Борис III беше демократ не само като човек, но и по гуша

че ако не си променим мнението, трябва веднага да се връщаме в България. Така и стана. Като слязохме на софийската централна гара, бяхме арестувани и оттогава аз съм в затвора.”

Ако не се лъжа, той цитира годината 1949.

“Г-н Карагьозов – продължи той. – **Аз съм комунист от ученическите си години досега. Заминах и следвах финанси в Германия. Дипломирах се и се завърнах в България. Като отявлени комунист работа не можех да намеря. Благодарение намесата на Негово Величество цар Борис III на мен ми беше дадена катедрата финанси в Софийския държавен университет.** Това е истината. Той беше демократ не само като човек, а и по душа. Всяко десетилетие не ражда хора като него. В момента управлението на България не е социализъм-комунизъм, а някаква свръхпрестъпна система, която сравнена с фашизма, той бледнее пред нея. Другарят Трайчо Костов, аз и други като нас сме жертва на 10-тосептемврийските комунисти, които са московските лакеи – днешните управници. Ние като български комунисти трябваше да бъдем унищожени, за да може България да стане руска губерния, каквато е в момента. Преди да се разделя с Вас, ще Ви кажа какво знам за смъртта на другаря Г. Димитров. Версията или истината е следната:

Представителят на Съветския съюз в Организацията на обединените народи (Б.а. – той му каза името, което не помня) на път от Ню Йорк за Москва минава през София. Той се обажда на Димитров и му казва, че го кани в самолета за кратък разговор, като разменил с него много любезности по телефона. Желанието му е било изпълнено. Охраната на Димитров е искала да го придружи и влезе с него в самолета, но ѝ било отказано и той влиза сам. Минуту след това, без да чака разрешение от кулата за излитане, самолетът тръгва за Москва с Димитров в него, откъдето по-късно пристига трупът му и го слагат в Мавзолея.”

Последните му думи бяха последвани от неколкоминутно мълчание. Аз разбрах, че до мен върви човек, който изливаше мъката си, таил я в себе си вероятно с години. Разбрах, че се готви да ме напусне, а исках да чуя повече от него. Той продължи:

“Г-н Карагъзов, това е, което исках да Ви кажа.”

Аз го прекъснах и задържах с въпроса: “Защо ми казвате всичко това на мен?”

Той си свали очилата и започна да ги бърше с края на ризата си. Беше се изпотил и каза:

“На Вас мога да се доверя, но освен за поколенията, което споменах, имам още нещо предвид. Когато видите вашите приятели американците, моля, кажете им това, което чухте от мен.” (По това време всеки мислеше, че при евентуална война България ще бъде освободена от Щатите.)

Последва вторият ми въпрос: “Кое Ви кара да вярвате, че аз ще оцелея? Вие знаете моите наказания в смъртното отделение, където ще бъда изпратен в най-скоро време.”

Отговорът беше: “Първият плюс е, че Бог е с нас, а вторият, Вие сте млад и чувството ми е, че ще издържите!”

“Вие като комунист вярвате ли в Бог?”, запитах аз.

“Преминал през нечовешките инквизиции, на които бях подложен, **те и само те ме накараха да повярвам, че има някаква сила**, наречете я Бог или Свети Дух, не знам, но без нея този разговор нямаше да се състои, защото нито Вие, нито аз щяхме да бъдем живи. В момента ние се намираме в лабиринт, в който сме ръководени от тази сила. По-добре ще бъде, ако се изясня, което ще отнеме

още няколко минути. Страхувам се да не Ви отегчавам с моето бръщолевене.”

“Не, моля Ви, продължавайте, Вашите мисли са интересни!”, казах аз. Успокоен, той продължи:

“Вие и Вашите приятели би трябвало да знаете и вярвам знаете, че ние бяхме, окупирахме и съставлявахме **културния сектор** на комунистическата партия. Също така би трябвало да знаете, че никоя агентура – било тя Източна или Западна, не обича, не харесва и не търпи хора със собствена мисъл. Те ползват обратния тип, който е механизирано настроен и на най-глупавите заповеди да се подчинява и да казва да. Най-големият враг на азиатския комунист е европейският такъв, защото знае, може, оборва и изтъква недъзите му, затова той е по-мразен от капиталиста. Аз съм финансист, комунизмът е без такава система или пародия на същата, която ще го провали. Съветският съюз ще падне в момента, в който изчерпи ресурсите на Източноевропейските страни. Съюзът в момента наподобява октопод, чиито пипала само смучат. Когато сокът се изчерпи, октоподът ще свърши.”

Аз го прекъснах с изказването: “По начина, по който сега говорите, аз Ви виждам под съвсем друга светлина от тази, под която седите като затворник – възхваляващ режима. Във всички Ваши официални изказвания Вие възхвалявате и словославите тези, които сега критикувате. Защо?”

История

Дянко Марков

90 години от Балканската война Епопеята при Карагач

Поколенията, което изнесе Балканската война на мишците си, бе закърмено и възпитано с внушенията и представите за неизбежния въоръжен двубой с Османската империя. Този двубой трябваше да доведе до освобождението на поробените братя “отвъд Рила и Родопите” и по този начин – до завършване на освободителния и обединителен процес на българската народност, започнал с Възраждането. Съзнанието за тая предопределеност, от една страна, а от друга – представата за могъществото на противника, онаследена от петвековното робуване под негово върховенство, определяха оная

непоколебима жертвоготовност

с която младостта на България тръгна под знамената в събоносната есен на 1912 г.

Не само редовите бойци, но дори хората, които оглавяваха гържавното и военното ръководство, нямаха ясна представа за усложненията и опасностите, неизбежно свързани с въвличането на страната в подобно въоръжено стълкновение. Беше ясно едно: **Турция трябва да бъде победена!** И на тая проста формула бяха подчинени всички усилия – финансови, стопански, политически и военни. Плод на тези опростени представи бе и сключеният бър-

зешком Балкански съюз. Всичко изглеждаше просто и лесно, щом веднъж Турция бъде победена. А в хода на войната се оказа, че тази основна цел е сравнително най-лесно постижима. Всичко друго се оказа свързано с непреодолими трудности.

За постигане на победата България хвърли в борбата целия народ и всички ресурси на страната – безрезервно, без оглед на това с какви сили и средства участваха другите съюзници. Затуй няма никакво преувеличение в твърдението, че

мечът на съюзените балкански народи

който съкруши османската мощ, бе българската войска. А ако искаме да бъдем още по-точни – острието на този меч, което реши двубоя в съдоносните срещни боеве при Селиолу-Ески полос-Петра и в най-кръвопролитното сражение в тая война – граматичната битка на линията Люлебургас-Бунар Хисар – това бе Четвърта Преславска дивизия!

Този факт не е случаен.

Четвърта дивизия набираше бойците си от околиците на североизточна България и Добруджа. Има някаква почти мистична орис в това предопределение: синовете на българската земя около старинните престолнини Плиска и Преслав, откъдето някога тръгнаха в поход към Цариград далечните им предци под водителството на Крума и Симеона, да бъдат отново тия, които с безпримерен устрем сломяват противниковите сили в Тракия и – както преди хилядолетие – достигат стените на възделената източноевропейска престолнина.

Бойците от Преславската дивизия идваха от област, в която повече от една трета от населението бе турско. В мирния живот те бяха в непрекъснато икономическо съревнование, познаваха турските нрави и характер и с основание чувстваха превъзходството си. От друга страна, за хората от този край робството никога не е било този абсолютен гнет, както бе за българите от Тракия и Македония. Близостта на морето, Дунава и Русия правеше свободния свят леко достъпен за всеки сърцат българин, който не можеше да понася потисничеството. В спомените на предишните поколения тук липсваше ужасът от преживени масови насилия, а младите, които не познаваха робството, можеха само да се чудят как е било възможно да се робува столетия на инертния и муген турчин, когото познаваха от съседния двор, нива или село.

Това чувство за превъзходство внушаване на бойците от Четвърта дивизия оная самоувереност и решителност, която отличава всичките ѝ действия. Полковете от Преславската дивизия отиваха смело и непоколебимо на среща с противника; те търсеха тая среща,

уверени в победата си

колебание, изчакване на съседите, въздържаност са им свършено чужди. И дори когато началниците са неуверени, бойците взимат инициативата и тръгват напред.

*Ечи ти, горди наш Балкан,
ечи ти, мили великан!
На нож ний взехме и с ура
Ески полос и Петра!*

Едва ли е възможен по-лаконичен и внушителен израз на самоувереността и устрема на преславци от броените железни слова и звуци на техния безсмъртен марш. Барабанното (при възможност и с тръбачи) въведение преди всеки куплет звучи като прелюдия на последователните сражения; повтарящото се обръщение в първия стих разкрива топлото отношение на чедата на Балкана към техния великан-отец, а следващите два стиха от всеки куплет представят по един момент от кървавото стълкновение. По този начин маршът на преславци се превръща в “неръкомворен” военно-исторически паметник – безсмъртен рапорт на достой-

но изпълнилите дълга си пред вековния стожер и закрилник на българската свобода и юначество:

*На нож ний взехме и с ура
Карагач и Чонгора!*

Днес тези странни имена едва ли говорят нещо на младите българи от следвоенните поколения. Съмнително е дали ще се намери един от сто български младежи, който да знае мястото и значението им в новата ни история. А при това с тях са свързани неповторими моменти – върхове на нашата

Военна доблест и слава

Разпространено е гледището, че успехите на българската войска в Балканската война се дължат на великолепия стратегически план и на едва ли не гениалното му провеждане от страна на главната квартира и на командващия Трета армия генерал Рагко Димитриев.

Нищо по-погрешно от подобно гледище!

Действията на главната квартира и на командващия Трета армия са изпълнени с невероятни грешки и пропуски, за които, по думите на един от дивизионните командири (генерал Христов) “във всяка достойна армия бесят на първа върба”: неспособността да се организира едно цо-горе прилично разузнаване, многократното кръстосване на войскови части в маршманьовъра им към Лозенград и впоследствие към линията Люлебургас-Бунар Хисар, и то в непосредствена близост на противника, щаденето на кавалерийската дивизия, която не взема участие в нито един бой, в нито едно преследване на двукратно разгромения противник и чийто сили главната квартира като че ли пази само за пищни победни паради, мистичният страх пред “непревземаемата крепост Одрин”, която главното командване не се решава да атакува през времетраенето на цялата война, с неизмеримо тежки политически последици за нас и която пада само в двадесет и четири часа при атаката ѝ, решена след упорито и продължително настояване от страна на командващия Втора армия ген. Иванов. От друга страна – безсмислената атака на Чаталджа в един момент, когато холерата коси бойците и сломява духа им, предприета само за да се осъществи натрапчивата идея на цар Фердинанд – да се короняса в Цариград, като смени полумесеца с кръст на катедралата-джамия “Света София”, провеждането на самата атака от командващия съединените (група) Първа и Трета армии генерал Рагко Димитриев по начин **да не се победи на всяка цена** – това са само някои по-важни факти от печалната поредица, които доказват, че ние нямахме висше командване на висотата на поставената цел. И ако все пак победихме, това се дължи на обстоятелството, че насреща си имахме – нека цитираме генерал Христов – “нешастния турчин, командван от също така некадърни бейове и паши, каквито бяха нашите висши началници”.

И, разбира се, на

Великоленната войнишка маса

Съществува гледището, че ако войската бе оставена само с малките си командири и с подкрепата на артилерията, още след първото решително сражение – срещните боеве при Селиолу-Гечкенли-Петра-Ески полос, тя щеше да се втурне подир разгромения противник с инстинкта на стрелеца преследвач, онаследен още от праисторическо време и вроген у всеки мъж боец, и преследвайки го по петите му, щеше да влезе победоносно в Цариград още в първите две седмици от започването на войната. С това би била записана една безпримерна страница в световната военна история.

Това гледище издържа всяка възможна критика.

(Следва)

Гости на "Борба"

Дискусионен клуб "Единение за България"
**Обръщение към всички българи,
граждани на България и сънародниците ни
заг граница**

Братя и сестри,

Тоталитарният болшевишки режим остана в черните страници на историята. Но след тринадесет години на надежда, че и на българката улица ще грейне слънцето на демокрацията, вярата ни помръкна. Измамата, голямата измама е факт! Народът ни падна в капана на опартизанената олигархия! Българският суверенитет е под опекунството на чужди финансови, икономически и политически заинтересувани сили! Националната ни свобода е реално застрашена! Българският народ е подложен на системен икономически и социален геноцид!

Извършващата се реформа е параван, зад който процъфтява безпрецедентна корупция и престъпност, сраснати с всички нива на властта! Като осъзнаваме фаталността на тези факти,

НИЕ ВИ ПРИЗОВАВАМЕ:

Да се обединим единствено под знамето на България, да отстояваме българската кауза, която няма партийна алтернатива и стои над всяко партийно пристрастие! Нека българската кауза, българщината бъдат нашето верую, което да ни обедини! България сега повече от всякога има нужда от апостоли! Ние трябва да изведем отечеството си от най-тежката криза в цялата ни история в невоенно време! Ние сме длъжни пред себе си и пред бъдните поколения да възстановим България – суверенна, уважавана, демократична и просперираща държава с благоденстващ и уважаван народ! За да постигнем тези цели, **ВИ КАНИМ И ПРИЗОВАВАМЕ:**

1. Да обсъдим заедно подготовката, изграждането и учредяването на надпартийно **Движение за национално единение**, което да участва в бъдещите местни и парламентарни избори с личности – граждански некомпрометирани и политически неизхабени, с личности – професионално компетентни и отговорни.
2. Да обсъдим заедно стратегията и организацията за участие в бъдещите местни и парламентарни избори.
3. Да обсъдим заедно и изработим изчерпателна програма и платформа за решаване на неотложните глобални и текущи проблеми във всички сфери и на всички нива в обществото и държавата.
4. Да конструираме обединен политически съвет с представители на неправителствени граждански сдружения и организации, който съвет да има пълномощия за решаване на задачите и постигане целите на новоучреденото **Движение за национално единение**.

Март 2003 г.

По пълномощия на инициативен комитет
Владимир НИКИФОРОВ

**Движение "6-и април" – Пловдив излиза с политическа позиция
и разширява обхвата си**

До средствата за масова информация

Уважаеми господа,

През последните дни Централата на Движение "6-и април" – Пловдив е обект на многобройни телефонни и кореспондентски запитвания от структурите на Движението по градове и села, от партии, организации и съюзи, от граждани – съпричастни към програмата ни. Отправеният към нас въпрос: Има ли нещо общо Движение "6-и април" с клубовете "6-и април", създаващи се към парламентарната група на партия Национално движение Симеон Втори (НДСВ) и по партийните структури?

Пресслужбата на Движение "6-и април" – Пловдив моли средствата за масова информация да бъдат отзивчиви и доведат до знанието на гражданите следната

ДЕКЛАРАЦИЯ

Движение "6-и април" – Пловдив е национално по дух и социално по съдържание обединение на граждани, поставящи си за цел чрез **НОВО БЪЛГАРСКО ВЪЗРАЖДАНЕ** да възстановят наследените от векове и разрушени през втората половина на миналия век национални добродетели, присъщи на народопсихологията на българина – **чест, дотойнство, любов и всеотдайност към Родината, морал, чувство за социална справедливост, за ред, законност и държавност**. Заедно с тази цел и паралелно с нея Движението припознава като свои обявените на 6 април 2001 г. от Н. В. Симеон II – днес министър-председател на Република България, принципи за полагане усилия в съкратени срокове **да бъде повишен стандартът на живот на гражданите, да бъде ликвидирана партизанщината в обществения и политическия живот, да бъде намалена корупцията до възможния минимум**.

Изхождайки от тези свои програмни цели, Движение "6-и април" – Пловдив декларира, че няма нищо общо с партизанщината, битуваща в НДСВ и парламентарната група, а най-малко с клубовете към тях, носещи името "6-и април".

Всеки, който е приел поканата да работи за осъществяване програмата от 6 април 2001 г., неморално е да ангажира обществото с нови форми на изяви и позиция на ментор в правителствената политика.

За нас партизанщината и корупцията са чужди. Пътят на Движение "6-и април" е открит, ясен и недвусмислен. **Ново българско възрождане, постигнато с ред, законност и държавност** е предпоставка за **благополучието на народа**.

Ще ни попитате как. **Със силата на волята!**

12 март 2003 г.

За Председателството на Движение "6-и април"
Жеко ЖЕКОВ

Гражданска позиция на Офицерска легия "Цар Симеон"

Офицерска легия "Цар Симеон" е учредена през март 1992 г. Основната цел на легията е да развива просветна дейност сред българските поданици за ролята и значението на Търновската конституция и за пораждащата се историческа необходимост от нейното възстановяване и произтичащите от това правни последици.

Завръщането на Н. В. цар Симеон II създаде реални предпоставки за осъществяването на целите на легията, както и за решителни промени в стандарта на живота на българския народ.

В речта си на 6 април 2001 г. Н. В. цар Симеон II трасира пътя, който трябва да бъде извървян и който лично той поема, за да изпълни мисията си като държавник и политик.

Яростната съпротива от някои кръгове, облагодетелствани от тоталитарното минало, както и действията на новоизлюпените богаташи от съмнителен произход и не на последно място на случайно попадналите в политиката личности довежда до блокиране на така необходимите промени в нашата Родина.

Ето защо ние, членовете на Офицерска легия "Цар Симеон", изразяваме нашата гражданска позиция, като заставаме твърдо зад Н. В. цар Симеон II и подкрепяме безусловно принципите, обявени в неговата реч на 6 април 2001 г.:

1. Решително да се подобри стандартът на живот на българския народ.
2. Да се проведе безкомпромисна борба с корупцията на всички нива.
3. За нов морал в политиката.

За изпълнение на тези принципи ще работим съвместно с Движение "6-и април" – Пловдив, към което се присъединяваме с убеждението, че ще ни последват и други родолюбиви българи и организации, желаейки доброто настояще и бъдеще на България.

Председател на Офицерска легия "Цар Симеон"
доц. д-р Иван ЙОТОВ

Сдружение "Движение 6-и април – Офицерска легия Цар Симеон"

ДЕКЛАРАЦИЯ

Сдружение "Движение 6-и април" и коалиционният партньор Офицерска легия "Цар Симеон" са обединение на граждани, които имат за цел да окажат гражданска подкрепа на издигнатите от Н. В. Симеон II принципи на 6 април 2001 г.

Днес, когато правителството направи много за страната, но жизненото равнище на българина стои на завареното положение, България като част от голямото културно семейство на народите е изправена пред предизвикателствата на новия век. На дилемата "война или мир" правителството отправи с чест апела: "Война само при изчерпване на всички възможности за мир".

След изчерпване на възможностите за мир войната срещу Ирак е факт и страната ни трябва да участва за възстановяване на световния мир според поетите задължения.

В тези тежки за Родината ни дни Сдружение "Движение 6-и април – Офицерска легия Цар Симеон" дава пълната си подкрепа на българското правителство и българския парламент като залог за по-добро бъдеще на България и българския народ.

Движение "6-и април" с председател **Ж. ЖЕКОВ**
Офицерска легия "Цар Симеон" с председател **доц. Иван ЙОТОВ**

Реституция, обезщетения, компенсация!?

Сега съм на 76 години. Преди 55 години, на 23 декември 1947 г., група другари от комунистическата власт рано сутринта влязоха в дома ни вържени, взеха, каквото можах, домакински принадлежности, ценности, пари и др., взеха ключовете на предприятието (станало държавно) и откараха баща ми в участъка. Тези "другари" бяха вече по върховете на местната власт, а други от тях още по-нагоре. Тези другари с особено ниския си морал, образование и професионализъм високо прокламираха принципите: "свобода, равенство, братство"! Така беше по времето на експроприацията и през 45-те години на тоталитарната власт. Те се настаниха в домовете на ограбените граждани. После построиха и за себе си, и за близките си апартаменти в големите градове, та чак за децата и внуците си. Очевидно се виждаха взаимоотношенията и помощта, която си оказваха тези високопоставени другари на ръководни постове в сферата на политическите, профсъюзните, комсомолски, "културни" и други организации и в стопанските и административните области.

Дотук беше за времето на тоталитарния режим. Ами след това какво стана от 10 ноември 1989 г.? За кратко време изникнаха модерни самостоятелни жилища (замъци, крепости), луксозни банки, магазини, ресторанти и какво ли не!? Много държавни предприятия, дружества, холдинги преминаха в граждани на държавата.

Днес на фона на всичко това изникват въпросите. Как нашите бащи и деди преди 9 септември 1944 г. са придобивали собствеността си, с какъв труд и морал? Как и за какво време са придобили сегашните чорбаджии и освен това по какъв начин?

И най-важното! При наличието на съвременните средства за постигане на познания на високо образование, интелигентност, професионализъм и при наличието на съвременната и модерна изчислителна техника – електроника и компютъризация, и високо изградената държавна администрация: структура и кадри, да се изчисли размерът на имането на сегашните собственици, придобито в двата му варианта: а) по честен път, и б) по престъпен начин. Да се посочи в реално съпоставими цени на това имущество в относително тегло към размера на компенсаторните инструменти, които сега

се регистрират в държавния депозитар (около милиард и половина лева).

Защо високоотговорните икономисти, финансисти и законотворци от 13 години ни говорят за подобро управление по **външния дълг**? Ето как пита експертът от 38-то Народно събрание г-н Дянко Марков: "Никой не си поставя задачата да преброди джунглата на външния дълг и да постави на мястото им ония, които вкараха България в тази джунгла. Народът плаща освен главницата и по един милиард лихви ежегодно по задълженията на комунистическата номенклатура..."

Г-н Дянко Марков цитира и експремиера Иван Костов (изказване от 11 август 1998 г.): "Тодор Живков е едно далечно минало и с него не трябва да се прикриват катастрофите на Луканов и Виденов, спечелили властта на изборите и довели страната до катастрофи... ще се видят много грозни картини. Това е обаче нещо, което хората чакат от нас. Ние трябва да накажем тези, които обреха България и я съсипаха на два пъти. Ние сме длъжни да го направим, иначе ще има огромно разочарование от нашето управление."

Е, г-н Костов, свършихте ли тази работа, която трябваше да се свърши!? Доиде ли огромното разочарование!? Да, доиде на 17 юни 2001 г. като гръм от ясно небе – 2,7 пъти по-малко електорат за ОДС за 39-то НС. Това е салютът, който възвести на всички досегашни и бъдещи навирени управленчески носове, че народът ни е вече зрял.

Ние, притежателите на компенсаторни записи, над един милион, а с членовете на семействата си – около 3 милиона, 40% от населението на страната, питаме, защо не беше прието предложението на г-н Лучников сумата, оценката на имуществото по чл. 8 от ЗВСОИ да се коригира с коефициент 1.5, представляващ 3% лихва за период от 50 години пропуснати възможности, с който са се препитавали ограбените собственици. Така 100 лв. компенсаторни записи щяха да бъдат 250 лева. И какво стана сега с поредното изменение на закона за сделките с компенсаторни инструменти, фактически реално 100 лв. се търгуват за 8 лева (или 8%, а не 20% – 20 лв., както се сочи в бюлетините).

Какви жалки смешни сделки ни се предлагат в списъците за приватизация на 1072 дружества? Например под номер 408 "Загоре транс" АД в графата държавно участие с 1 брой акции и в % - 0,002. Друго - "Агро ер" АД - съответно 3 броя с 0,01%. А какви са другите показатели на тези дружества: активите, номиналната пазарна стойност на една акция, рентабилност, дивиденди, перспективност - поне до 10 години?

Още веднъж настояваме да се приеме предложението, изнесено от мен в бр. 33 и 34 на в. "Национален подем" законът да бъде изменен, като компенсаторните записи станат държавни облигации с шестмесечно тиражиране - 5% лихва, в период, поносим за бюджета и от средствата, върнати от гребителите и от фискалния резерв.

К. КАЛЧЕВ, Стара Загора

Нова книга

БЪЛГАРСКИ ЛЕКАРИ И СТУДЕНТИ ПО МЕДИЦИНА - ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОР (1944-1989)

Под редакцията на проф. г-р Кирил Миленков, гмн. Авторски екип: Проф. г-р Кирил Миленков, гмн, г-р Николай Прегов, г-р Цветан Гайдаров, проф. г-р Димитър Козаров, гмн, г-р Методи Магжаров, г-р Милко Русев. При събиране на данните са взели участие: Проф. г-р Георги Марков, гмн, г-н Захари Фурнаджиев, г-н Петко Огюйски, проф. г-р Михаил Огнянов, гмн, г-р Йонка Дучевска, проф. г-р Петър Помаков, г.м.н. и много други, на които се изказва специална благодарност.

Пред очите ти, драги читателю, ще премине списък от 618 имена на наши колеги, станали жертви на системното унищожаване и заличаване на огромната тогава част от интелектуалния потенциал на българската нация, която не вярваше и не приемаше большевишките догми за общество и държава. Смазването на този потенциал, немалка част от който бяха българските лекари, и досега възпроизвежда своите негативни за нацията последици.

Проф. г-р Мирослав Попов, гми

Излезе от печат първа книжка на сп. "Възраждане" за 2003 г.. То е двумесечно илюстрирано списание за религия, история и литература. Издава се в Пловдив. Негов главен редактор е свещ. ик. Йордан Василев.

"Възраждане" е създадено в родолюбивите традиции на българското книжовно дело. То е нов извор на непресъхващата духовна мощ на Родината ни. Годишен абонамент - 12 лв. Адрес за контакти: Пловдив 4000, ул. "Янко Сакъзов" 15, храм "Св. вмчк Георги Победоносец", тел. (032) 447 194.

Абонирайте се!

ВАЖНО ВАЖНО ВАЖНО ВАЖНО ВАЖНО ВАЖНО

Отъ 1 април 2003 г. за телефаксова връзка съ представителството на БНФ, Инк. въ България да се ползва следният телефонен номеръ: (02) 822 35 31.

Съобщаваме на читателитѣ на сп. "Борба", че отъ бр. 4 (месецъ юли т.г.) ще започнемъ да публикуваме (въ нѣколко поредни броя) календарни извадки за събитията, отнасящи се за България въ периода април 1944 г. - април 1955 г., нѣколко месеца преди и нѣколко месеца следъ завземане на властѣта отъ комуниститѣ въ България.

Подборката е направена отъ книгата "Втората свѣтвна война", авторъ на която е г-нъ Николай Георгиевъ, български политически емигрантъ въ Швейцария.

Използваме случая да уведомимъ читателитѣ на списанието, че книгата "Втората свѣтвна война" е на изчерпване. Заявки за закупуването ѝ могатъ да се правятъ както на адреса на г-нъ Дянко Марковъ - България, София, бул. "Евлоги Георгиевъ" 9, така и на адреса на представителството на БНФ въ България и централата въ Чикаго (вж. стр. 25).

Сжщото се отнася и за книгата "Спомени съ Иванъ Багряновъ".

БОРБА

Извинение за допуснатата грешка

Въ бр. 2, мартъ 2003 г. на списание "Борба", стр. 7 - е допусната груба редакционна грѣшка.

Авторъ на публикацията "Разсъждения за книгата "Интервюта съ Иванъ Дочевъ" и за авторитѣ не е Иванъ Хаджистояновъ, което име стои подъ публикацията, а уважаваниятъ нашъ съидейникъ Иванъ Хаджиивановъ.

Молимъ господинъ Хаджиивановъ за извинение.

БОРБА

Издаването на списание "Борба" се финансира единствено от помощи на читателитѣ си. За да се избѣгнат високитѣ такси при изваждане или осребряване на чекове въ валута, различни от тѣзи въ съответната страна, помощитѣ да се изпращат:

въ левове – до Гошо Спасовъ, ул. "Алабакъ" 21, Бѣлово, България

въ австралийски долари – Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

въ щатски долари – "Borba", P.O. Box 46250, Chicago, IL. 60646, USA

(Отъ Европа помощитѣ въ валута могат да се изпращат и на адреса ни въ България.)

Представителство на БНФ, Инк., в България

Адрес за кореспонденция: България – Белоово 4470, ул. Алабак 21 – Гошо Петров Спасов,
тел./факс (02) 822 35 31

Адрес за парични преводи:

В щ.г. – България – София, банка БИОХИМ, клон Батенберг, офис Пурин, банков код 66076644,
сметка 4136903110 – Гошко Петров Спасов

В евро – България – София, банка БИОХИМ, клон Батенберг, офис Пурин, банков код 66076644,
сметка 4236903113 – Гошко Петров Спасов

Пишат ни

Уважаеми г-н Спасов,

Получих 10 книжки от сп. "Борба". Интересът към списанието е голям. Разпространявам го сред Тракийския университет и ИД "Българска орда".
Благодаря ви.

Проф. Любомир Костов, Стара Загора

Уважаеми проф. Костов, приемете нашата признателност за Вашата патриотична дейност, каквато ние преценяваме, че е разпространението на сп. "Борба". Знамето на българщината трябва да се развява все по-високо и по-високо, за да я има България!

За България!

Ваш Спасов

Уважаема редакция,

Вчера, 4 март, получих изпратеното от вас чаровно списание "Борба" с приложеното писмо, с което ме уведомявате за издадената книга "Втората световна война" на автора Николай Георгиев. Възторжен съм от всичко писано в "Борба" от изключително интелигентни автори и най-важно – великолепни патриоти българи.

С уважение Петър Янков Желязков, Русе

Уважаема редакция,

С най-добри пожелания за много здраве, бодр дух и много, много сили, необходими за да продължавате високоблагородното дело, в името на благоденствието на народа ни и на майка България.

Нека Бог ви пази и закриля!

С уважение Надежда Серафимова, Казанлък

Здравей, г-н Спасов,

Получих десет броя от книжка първа на списание "Борба". Малко са ми. Изпращай ми поне по двадесет бройки. Враца е стохилияен град и интересът към списанието е голям. Досега ми пращаше повече бройки, а сега ги намали на десет. Какви са причините, не знам, но ако имаш възможност, пращай ми повече.

Кирил Крумов, Враца

Уважаеми г-н Спасов,
Изпращам Ви два материала за преценка. Благодаря Ви, че публикувате моите материали. Тук, във Вигин, "Борба" се чете с интерес. Раздаваме го от ръка на ръка!
Желая Ви крeпко здраве и всичко най-хубаво.

С поздрав Йоцо Йоцов, Вигин

Драга редакция,
С настоящото желая да получавам сп. "Борба" за 2003 г.
От първия брой за тази година получих пет екземпляра, които раздадох на мои близки и познати, които в миналото четяха моя, който го получавам от дълго време.

Позволявам си да ви помоля, поради голям интерес от мои близки, ако имате възможност, да ми изпращате още по няколко екземпляра в бъдеще, също така ако можете, директно да получава г-н Христо Тодоров Христов – Велико Търново. На този мой приятел се наложи да му дам от минали години всички списания и ги прочита с интерес.

За България!

С уважение Жицо Цанков

До редакцията на сп. "Борба"

Искам още веднъж да ви благодаря за редовното получаване на сп. "Борба". В него намирам материали, които други издания не биха публикували, например статията "Модерният социален конфликт в България" на г-ца Димитрина Нанева в рубриката "Критично" на януарския брой. Информацията в рубриката "Архивите са живи", която се чете с интерес от нашето поколение, е повече от необходима и за младите, които не знаят, що е това комунизъм.

С уважение Васил Филев

До редакцията на списание "Борба"

По инициатива на съюз "Истина" – Казанлък, и с участието на съюз "Истина" – Карлово и Съюза на репресираните в Карлово бе отбелязано 58 г. от произнасянето на смъртните присъди от т.нар. народен съд, който се е състоял през 1945 г.

Да почетат паметта на жертвите на комунизма дойдоха синовете и дъщерите на осъдените на смърт, председателите на съюз "Истина" и на Съюза на репресираните Георги Марков и Иван Неврокопски, Методи Андреев – председател на Комисията "Андреев", Йордан Маринов и г-р Иван Дочев – председатели на съюз "Истина" в Казанлък и Карлово. Гостите поднесоха цветя на лобното място и поставиха метален кръст с надпис "В памет на жертвите на комунизма".

На 2 март, неделя, се навършиха 58 години от произнесените смъртни присъди в Казанлък от т.нар. народен съд. Да почетат паметта на жертвите присигнаха пред паметника им в Казанлъшките гробища синовете и дъщери на убитите.

Архимандрит Павел и отец Димитър отслужиха заупокойна молитва в памет на жертвите на комунизма. Към присъстващите се обърна председателят на съюз "Истина" Йордан Маринов, който е организатор на честването в Южна България на жертвите на комунизма.

Председател Йордан Маринов

In memoriam

Скръбна вест

На 18 януари т.г. следъ кратко боледуване въ София почина видниятъ дѣецъ на Българския националенъ фронтъ, Инк. САЩ

Енрико дель Бело

роденъ на 20 априль 1927 г. въ София

Тѣлото му по изрично негово приживе настояване бѣ погребано на 20 януари въ София – Боянскитѣ гробища.

Цѣлиятъ си съзнателенъ животъ той отдаде въ борба за отстраняване на вилнѣещата въ България комунистическа диктатура. Следъ кошмарния 9 септември 1944 г. той емигрира и се установи въ Италия, където придоби италианско гражданство. Участва въ избори за италиански парламентъ и ги спечели срещу комуниста кандидатъ въ районъ, познатъ като крепостъ на червенитѣ. Съ развиваната политическа дейность въ Италия Енрико си спечелва симпатиитѣ на политическитѣ и дѣлови антикомунистически сръди. Установява централа въ Рим, която съдейства на стотици български политически емигранти да бждатъ освободени отъ временнитѣ емигрантски лагери и изпратени въ странитѣ отъ демократична Европа, Канада, Австралия и САЩ.

Следъ 10 ноември 1989 г. се завръща въ България и чрезъ представителството на Българския националенъ фронтъ се включва въ изграждането на демократична следтоталитарнокомунистическа България.

На 19 априль 2003 г. въ 12 часа в храмъ “Св. София” ще се отслужи панихида – три месеца отъ кончината му, следъ която желаещитѣ ще се поклонятъ предъ гроба му въ Боянското гробище.

Вѣчна да бжде паметъта и лека пръстъта на демократа **Енрико дель Бело!**

ЦУС на БНФ, Инк.

Възпоменание

Преди 60 години терористична бойна група на БРП(к) по заповед на Коминтерна извърши зловецотомо убийство на водача на Съюза на българските национални легиони и министър на войната на Царство България (1935-1938 г.)

ген. Христо Луков

Ние помним, бдим и не ще забравим уроците на миналото! Строени в мирен поход за изграждането на национално мощна, независима и социално справедлива България, ние, легионерите, следовници на Ракковски, Левски, Ботев, борците за Национално възраждане, жертвите на комунистическия терор, отстояваме и днес веруваме си, че в единението на народа е силата българска!

Житейски смирени, молитвено очакваме палачите си публично да се покаят за извършените злодеяния и заедно прочетем, допишем и прелистим страниците на историята. За България!

Български национален фронт, Инк. САЩ
Съюз на българските национални легиони
Български демократически форум

Помен

3 години и половина от смъртта на **Стефан Иванов Лудев**

Никой не умира завинаги, докато има живи, които го помнят и обичат.

Изтъкнат деятел на Българските национални легиони в Габрово. За антикомунистическа дейност като студент в Софийския университет е изключен и осъден на смърт, впоследствие заменена. Близо 20 години от живота си е прекарал в различни затвори и каменни карцери при тежък физически труд. Да си спомним за него. Вечна да бъде паметта му.

Димитър Валачев – Габрово
БНФ, Инк. САЩ, сп. “Борба”

Скръбна вест

На 24 февруари 2003 г. почина в Калгари – Канада, българският политически емигрант, дългогодишен член на БНФ

Цветан Якимов

Роден на 26 март 1909 г. в с. Завала, Брезнишко. Цветан е служил в 3-и конен полк и е взел участие в борбата против комунизма и партизаните.

Бог да го прости.

БНФ

Скръбна вест

На 6 януари 2003 г. почина в щата Ню Йорк, САЩ **Вълчо Джонев Петков**

Роден в с. Чечил, Кулска околия.

Преди 20 години тук почина и неговият баща. Бай Вълчо успя да отпразнува 80-я си рожден ден и 50 години емигрантски живот. Той остави както тук, така и в България голяма фамилия.

Бог да прости моя земляк и брат по съдба.

Съобщава Генчо Нанков, емигрант в САЩ, роден в с. Извор махала, Кулско

Бостанътъ

(притча)

*“Въ ония дни Израилъ нѣмаше царь, всѣки си правеше това, което му бѣше угодно”
(гл. 21, стихъ 25, Сѣдши Израилеви)*

Единъ благороденъ човѣкъ, той билъ грижовенъ баща и добъръ стопанинъ, събралъ челядъта си и насадилъ бостанъ. Хората слушали своя стопанинъ, трудели се упорито: копаели, торели, плевели и редовно поливали бостана. Подъ грижитѣ на всички той започналъ да се развива и да цѣфти. Работниците и тѣхниятъ стопанинъ живѣли щастливо. Той обаче билъ предвидливъ и наредилъ бостанътъ да бжде ограденъ съ ограда, за възпиране на крадци. Започнали да се раждатъ едри и сладки дини, всички се радвали на голѣмото изобилие. Но неочаквано се разразила страшна буря, светкавици, гръмъ и земята се запалила.

Стопанинътъ се чуделъ какъ да спаси хората си и бостана и съ тѣзи мисли се явилъ предъ Господа. Бурята довяла отъ северъ неканени гости, “силитѣ на злото”, тѣ разбили оградата, прогонили работниците, много убили, обрали бостана и започнали лакомо да ядат зрѣлитѣ дини. Устата имъ били много голѣми и никога не ги затваряли предъ никого. Съ тѣхъ имало и нѣкакви други, които отъ многото лапане започнали да посиняватъ, тѣхното време било малко.

Нѣкой продумалъ тихо:

– Но това е крадено.

– Папкай, папкай, краденото е най-сладко, както ни учатъ ромитѣ! – му казали първитѣ.

Отъ многото лапкане и папкане (а съ тѣхъ и децата имъ) се опиянили, добили чувство за безнаказаност. Минали оградата и изскубали бостана.

Настаналъ страшенъ гладъ и “нежна” мизерия, хората престанали да раждатъ деца.

Беззаконниците тѣнели въ разкошъ и охолство. Животътъ спрялъ. Хората много страдали, горко плачели и викали къмъ Бога. Той чулъ молитвитѣ имъ, изпратилъ сина на трудолюбивия стопанинъ, който билъ сжщо прогоненъ по-рано въ чужбина. Като видялъ наследие на баща си, обрания и изскубанъ бостанъ, нерадостната сѣдба на народа, съзи на състрадание покапали на лицето му. Той се заелъ да поправи оградата, да почисти земята си отъ вълкоядината. Върнала се надеждата на хората за по-добъръ животъ.

Задъ оградата “силитѣ на злото” не мирясвали:

– Ха да те видимъ какъ съ обрания и изскубанъ бостанъ ще нахранишъ хората, ха да те видимъ какъ ще управлявашъ, като паритѣ сж въ насъ?

Синътъ и работниците си мълчали, копаели и садели новия бостанъ, торели, поливали и изкубвали плевелитѣ изъ коренъ.

Но ония, задъ оградата, сънь не ги хващалъ отъ ядъ и злоба, не затваряли уста:

– Ние сме най-умни, ние сме най-независими, ние сме пакъ тукъ и пакъ сме си сжитѣ!

Но... бостанътъ започналъ да цѣфти и да ражда първитѣ плодове.

Бориславъ Тиквановъ

Нашата анкета

Драги читатели на списание “Борба”, притчата е стара, но тя има аналогъ у насъ.

Отговорете на въпроситѣ и назовете имената на:

1. Грижовния баща; 2) Челядъта му. 3) Кои сж тѣзи всички, които сж се грижили за бостана. 4) Страшната буря. 5) Неканените гости. 6) Разбойничествата имъ по ограбване на бостана. 7) Посинѣлитѣ папкаджии край тѣхъ. 8) Кои сж хората отъ челядъта, обречени на гладъ. 9) Защо сж добили чувство за безнаказаност. 10) Името на сина на грижовния баща. 11) Силитѣ на злото, които му пречатъ да възстанови бостана. 12) Вѣрватели въ възстановяването на бостана.

На първитѣ двадесетъ читатели, изпратили правилни отговори до 30 май 2003 г. въ представителството на списание “Борба” въ България, ще бждатъ раздадени книги отъ книжния фондъ на редакцията на сп. “Борба”.

Изпращайте материалитѣ на адресъ: Представителство на Българския национален фронтъ, Инк., САЩ въ България – Гошо Спасовъ, ул. “Алабакъ” 21, Бѣлово 4470, обл. Пазарджикъ

Г-н Спасов,

Казвам се Недялка Павлова от с. Градина, община Първомай, и съм дъщеря на вашия приятел и съдеейник, зверски убития Павел Милчев. Позволявам си да ви безпокоя, тъй като зная отпреди няколко години, че вие си кореспондирахте и дори веднъж баща ми искаше да идваме в Белово при Вас (не си спомням повода). И така, вие много добре знаете кой беше Павел Милчев и защо се бореше. Убит на 21 ноември 2001 г. жестоко със 7 удара по главата с желязо, счупени ребра и гръбнак. Разфасован и ограбен. Целият му живот беше борба. Борба за справедливост и оцеляване. Казвам оцеляване,

защото там, където нямаше справедливост за нещо, той се опълчваше и беше бит, пребиван от бой, смазван и изтезаван. Беше бит затова, че беше приятел на Илия Минев, Васил Узунов, Васил Златаров – всички политически затворници, беше бит в мазетата на община Пловдив. За това, че гледаше снимките (които ги пазеше като очите си) на Н. В. цар Борис и Н. В. цар Симеон и семейството им, беше затворен и в Белене.

За мен баща ми е пример за подражание. Когато Илия Минев ходеше (както и баща ми през 1956 г.) да се разписва в районното МВР, баща ми им носеше храна, дрехи и пари. Ще ви обясня. Полицията пазеше дома на Илия Минев, а ние с баща ми отивахме да ги видим. Баща ми ме водеше, уж Ангелина Минева да ми бае, защото бях много слабичко момиче. Носех в мен яденето под дрехите, а баща ми влизаше с балтон, а излизаше без него. Парите ги даваше на Ангелина Минева при ръкуването им. Сега няма кой да се замисли за нас. Искам да напишете в сп. "Борба" статия за този неуморен борец за свобода. Честно казано, аз го сравнявам с Ботев и Левски, защото и той като Левски ходеше от село на село, от град на град да агитира хората да гласуват за г-н Петър Стоянов, за демокрацията, за промяната за доброто на България. Искам смърт на убийците, а не да се разхождат на свобода и да мърсят въздуха, защото бащите и дядовците им са били комунисти. Убийците нямат място в обществото, пък били те и висшестоящи личности.

Питам аз тези дяволски изчадия (прокурори, съдии, адвокати), ако на един от тях беше се случило нашето патило, дали нямаше да намерят начин да ликвидират убийците.

С уважение Недялка Павлова

Скъпа Недялка,

Предъ погледа ми е покойният ти баща, когото не сме забравили и нѳма да забравимъ.

Нищо по-хубаво не може да се напише въ списание "Борба" отъ това, което сама си написала за него. Затова, безъ твое разрешение, за което моля да бѳда извиненъ, отпечатваме цялото ти писмо. Обади ми се при възможность. Ще се помѳча да стана съпричастенъ при разрешаване на нѳкой отъ проблемитѳ, предъ кошто си изправена.

Миръ на праха на голѳмия българинъ, борецъ за свобода и демокрация Павелъ Милчевъ.

Ние не искаме мѳстъ, но напомниме, че закѳснялото възмездие е по-страшно, отъ което се страхуватъ и убийцитѳ.

Спасовъ

Жетварка

Худ. Христо Станчев, 1937 г., НХГ

Хармоника

Хармоника съ излъскани клавиши,
отъ Щатитѣ баща ми нѣвга взелъ.
Той тъжно свирилъ съ нея и въздишалъ
за роденъ домъ, за селски черноземъ.

Мечтаелъ съ нея въ краткитѣ почивки,
отъ възглицата – въ черна потъ облѣнъ.
Подслаждалъ съ песни днитѣ си горчиви –
въ гървета, задъ далеченъ океанъ.

Отъ тежкия гърветъ богатъ не станалъ.
Щомъ пламнала Балканската война,
баща ми прекосилъ пакъ океана,
на пжтъ – да брани родната земя.

...Разпѣна ли хармониката стара,
азъ чѣвамъ сякашъ бащиния гласъ.
Превродилъ татко дветѣ полушария,
но легналъ бѣ завинаги ѹ насъ.

Въ Америка – съ български песни

Презъ 1907 г. баща ми Димитъръ Христовъ Папуровъ (1885–1973) напѹстналъ родното си село Вардѹнъ и заминалъ на гърветъ въ Америка. Завърналъ се въ България презъ 1912 г., макаръ че е ималъ възможностъ да остане завинаги въ Америка. Като ѹчастникъ въ Балканската война, той дава своя приносъ за освобождението на Македония. ѹчаствѹва въ Общоевропейската война, като следъ поражението на България е задържанъ заложникъ въ Солѹнъ. Преживѣлъ мъчителнитѣ перипетии на българския войникъ, той се ѹстановява въ родния търговищки край. Бори се съ тѣвѣрдостъ за превъзможване на следвоеннитѣ трѹдности и изпитания въ поведена България – още повече, че спестенитѣ пари отъ петгодишния гърветъ почти се обезценяватъ. Работи като медицински фелдшеръ въ Търговище и търговищкитѣ села Драгановецъ, Недарево, Лилякъ. ѹважаванъ и отлично подготвенъ медицински фелдшеръ, чрезъ доброволни лишения и настойчивостъ съ съпругата си Дрѹмка ѹспѣватъ да осигѹрятъ издрѣжката на тритѣ си деца, които получаватъ висше образование. Изпиталъ и видялъ много презъ дългия си 88-годишенъ животъ, той често внушава на потомците си: “Бждете благодарни, че си имаме дѣржава и живѣем въ нея!”

Д-ръ Ганчо ПАПУРОВЪ